UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

22
ЛИСТОПАДА
Число
No 47
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
NOVEMBER 22, 1973

В ТАБОРАХ І ТЮРМАХ СССР

ЗАГОСТРЮЮТЬ РЕЖИМ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). Згідно з наспілими вістками, режим в усіх таборах, а зокрема в Мордовії, Перми, як також у Володимирській тюрмі останньо ще більше загострився. Зменшено пайки харчів, піднесено норми виробітку, за найменші провини жорстоко карають. Цілий ряд в'язнів знаходиться в поганому здоров'ї. Важко хворий В. Мороз у Володимирській тюрмі. Знеморений і хворий у Пермському таборі Зиновій Антонюк із Києва, важко хворіє Данило Шумук і Михайло Осадчин, залишаючись без медичної опіки.

Багато інших в'язнів перевезли з Мордовії до Пермських таборів, серед. них І. Ільчука, якого засудили були на 25 років ще в 1948 р. Ільчук є народжений 1925 р. і походить з Луцька. В Пермськім таборі теж М. Бондар, кол. викладач філософії в Ужгородському университеті, засуджений в 1969 р. на сім років. Бондара викинули з университету м.ін. також за участь у Шевченківській демонстрації в Києві. В Мордовії перебував в таборі ч. 17. В 1971 р. в місяцях листопад-грудень, він брав участь у голодовому страйку проти безправ'я в таборах і голодував понад 30 днів.

Перевезено з Мордовії до Пермських таборів теж М. Коца, засудженого в жовтні 1967 р. Тернопільським обласним судом на 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання. Коц був викладачем сільсько-господарського технікума в Тернополі. На суді обвинувачували його у виготовленні й в розповсюдженні листівок із закликом до боротьби за суверенну Україну, а також у поширюванні поезій Василя Симоненка. В Пермських таборах перебуває також від літа 1972 р. Є. Пришляк, видатний член ОУН, засуджений на 25 років ув'язнення. Після смерти російського дисидента Ю. Галанскова в Мордовських таборах, Пришляк, разом з іншими 23 в'язнями підписали листа зі співчуттями для його родини. Серед підписаних є ще українці Л. Лукіяненко, М. Бондар та В. Чаковських. Чаковських має 7-річний присуд, походить з Керчі.

Знову ж 70-річного о. Р. Бахталовського, католицького священика, якого в 1970 р. засудили на 3 роки таборів, перевезли останньо на заслання у Красноярський край.

Дуже погано веде себе в Мордовії д-р О. Притика, арештований в серпні 1971 р. в Одесі. Притику засудили на 5 років таборів. Він співпрацює з адміністрацією табору, виступає з про режимними доповідями на політичних заняттях. Там перебуває теж Д. Квецько, що був суджений як організатор „Українського національного фронту". Квецько був директором школи у Львові. Його засудили на 15 років, з цього 5 років закритої тюрми у Володимирі, та 5 років заслання.

Репресії режиму супроти української інтелігенції прибрали масових розмірів. У Києві, Львові і інших містах України звільнили з праці, викинули з партії, понизили в становищах цілий ряд українських науковців, культурних діячів. Так, наприклад, у Києві з АН УРСР усунули Л. Мах-

(закінчення на 8 стор.)

Папа молився на цвинтарі

На 2 листопада, в день усіх Святих за латинським календарем, коли вірні йдуть на цвинтарі молитися за померлих, Папа Павло VI, прийшов нежданно теж на цвинтар Верано в Римі й разом з приявними молився за померлих. Він наперед зайшов до маленької каплиці на цвинтарі й молився там, а відтак долучився до тисячів римлян, ща молилися на гробах за своїх рідних, й молився разом з ними.

Безробітні повинні працювати

У відповідь на опит, що його перевів федеральний консервативний посол з Летбридж К. Гурльбурт, велика більшість запитаних мешканців Летбридж заявила, що, на їхню думку, безробітні, які дістають державну допомогу й не можуть знайти праці в свойому званні, повинні працювати на різних, призначених державою роботах, доки не дістануть праці в свойому званні, замість сидіти бездільно вдома й брати допомогу.

Заворушення в Греції

В трьох найбільших грецьких містах: Атенах, Сальоніки та Патрас наслідком студентських заворушень уряд проголосив воєнний стан. Студенти розпочали демонстрації в столиці Греції Атенах, домагаючися уступлення теперішнього диктаторського президента Дж. Пападополуса та привернення демократичних свобід. Тому, що поліція не могла розігнати демонстрантів, до помочі покликано вояків із танками. Частина із 15,000 студентів, що брали участь у демонстраціях в Атенах, забарикадувалася в приміщеннях Політехнічного Інституту. Поліція й військо за допомогою танків розбили барикади й розігнали студентів, з яких частину арештували. Другого дня до студентів долучилися будівельні робітники, які враз з студентами переводили дальші демонстрації. Поліція та військо арештували багато демонстрантів, а стріляючи в демонстрантів, убили 11 осіб, а 148 поранили. Тому, що демонстрації були теж у Сальоніках та Патрас, уряд проголосив у трьох вищезгаданих містах воєнний стан та заборонив усякого роду збори.

Керівництво юнії будівельних робітників та споріднених звань засудило участь будівельників у демонстраціях, що їх, на думку юнії, влаштували „скрайні елементи".

Олесь Гончар у Ню Йорку

В Ню Йорку побував відомий український письменник О. Гончар, автор повісті „Собор". Він виголосив доповідь про розвиток української літератури й культури протягом минулого десятиріччя в Україні. Гончар не подав між вичислюваними українськими письменниками тих українських письменників, які не погоджуються з русифікаційним курсом на Україні й не заступають совєтської лінії. О. Гончар говорив, що українська література „розвивається враз із культурами інших совєтських народів та черпає з інших культур".

Доповідь Гончара відбулася в приміщенні „Ліґи американських українців" (українських комуністів у США).

Перон промовлятиме в ОН

Президент Арґентини Хуан Перон поїде в грудні до Ню Йорку, де буде промовляти на сесії ОН. Під час його неприявности в Арґентині його буде заступати його дружина Ізабеля, яку вибрали арґентинці віцепрезидентом.

СССР ПРОТИ ВИЇЗДУ ЖИДІВ

Президент жидівської організації в Англії С. Фішер сказав, що він має певні інформації, що совєтська поліція КҐБ приготовляє черговую кампанію проти совєтських жидів, які хочуть їхати до Ізраїля. Для того буде посилена кампанія по всіх більших містах СССР, а, кромі того, відбудуться показові процеси проти жидів, що стараються про дозвіл виїхати до Ізраїля.

ЛІБІЯ СПІВПРАЦЮЄ З ЮГОСЛАВІЄЮ

Керівник уряду Лібії полковник аль-Кадафі, який є завзятим ворогом Ізраїля й через те живе в незгоді з керівниками всіх арабських держав, побував тепер у Югославії. Він договорювався з президентом Югославії Б. Тітом у справі вишколу лібійських вояків у Югославії в заміну за доставу Югославії нафтової ропи, якої в Лібії є досить.

Нова хемічна фабрика в Алберті

КОШТ БУДОВИ 700 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ

Албертський міністер для справ промисловости та торгівлі Ф. Пікок проголосив, що компанія Дов Хемікал оф Кенада будує в Алберті коштом 700 мільйонів долярів великанський хемічний фабричний комплекс, з якого албертці протягом найближчих 20 років дістануть 3.9 мільярдів долярів у формі заробітків та податків. Головні будинки фабрики будуть побудовані в Форт Саскачеван, але деякі фабрики будуть споруджені в інших, ще досі не устійнених, місцевостях в Алберті. Будова головних будинків фабрики розпічнеться весною слідуючого року. Керівництво будови вже замовило деякі матеріяли, потрібні до будови. Кромі фабричних будинків, будуть збудовані два руропроводи до Східної Канади для транспорту ґазу та хемічних плинів.

Хемікалії, вироблені в новій фабриці, будуть використані в першу чергу для продукції різних предметів, потрібних у Алберті. Надвишку будуть висилати на Схід Канади. Досі висилано всі відпадки, що залишалися від очищування нафтової ропи на Схід а ґаз спалювано, тепер їх будуть переробляти в новій фабриці.

З відпадків будуть виробляти пластикові пляшки та торби, торби для зберігання харчів, рури для ґазопроводів, охорону для телефонічних та електричних проводів, вінілеві сидження для автомобілів та покривала для меблів, пластикові подушки та губки, ізоляційні матеріяли для будинків, фарби, покривала на підлоги („карпети") та багато інших ужиткових речей.

Переговори між албертським провінційним урядом та керівництвом концерну Дов Хемікалс велися через півтора року. Вони заторкали головно податків та різних оплат від виробництва. М.ін. керівництво концернуДов Хемікалс пропонувало албертському урядові купно уділів у новій фабриці, але уряд досі не відповів ще на цю пропозицію. Албертський уряд ніяк не є включений фінансово в нову фабрику, її фінансує виключно Дов Хемікалс. Але албертський уряд був зацікавлений будовою цеї фабрики, бо то причиниться до зросту другорядної промисловости в Алберті, якої досі є дуже мало. Одночасно нова промисловість використовуватиме досі незужитковані вповні чи частинно відпадки чи радше побічні продукти албертської нафтової ропи, що залишаються після її рафінування на пальне (ґазоліну).

Найдовший міжплянетний політ

Три чергові американські астронавти Дж. Карр, В. Поґу та лікар д-р Е. Ґібсон вилетіли в п'ятницю, 16 листопада міжплянетним судном у міжплянетні простори, де злучилися з кружлячою лябораторією „Скайлеб". Хоч зрозу були деякі труднощі при злуці міжплянетного судна з літаючою лябораторією, то відтак усе наладнано й астронавти перейшли до літаючої лябораторії, з якої переводитимуть різні досліди, м.ін. будуть обсервувати велику комету „Когутек", яка незабаром покажеться на небосклоні. Астронавти перебуватимуть в літаючій лябораторії протягом 84-ох днів, тобто найдовший час за всі міжплянетні польоти.

Це є останній з американських міжплянетних польотів із людською залогою аж до 1975 року, коли американці спільно із совєтськими космонавтами будуть переводити дальші досліди міжплянетних та зоряних просторів із американської лябораторії.

Помер консервативний посол

В Оттаві помер на 44-ому році життя посол консервативної партії Г. Кунц, що репрезентував федеральну виборчу округу Кемровз. З його смертю число послів консервативної федеральної партії зменшилося до 106.

Канадські студенти їдуть до Китаю

20 канадських студентів їде до Китаю студіювати модерну китайську історію, китайську мову та літературу. Канадські студенти будуть в пекінському інституті мов, де між 400 студентами є 150 студентів із Японії, Альбанії, Франції, Бельгії, Данії, Танзанії, Куби, Перу, Замбії та Малі. На кожних трьох студентів, між якими буде один китаєць, призначений один вчитель. Кошти побуту та навчання покривають по половині канадський уряд та канадські университети, звідки походять студенти, що їдуть до Китаю. Китайці застереглися заздалегідь, що канадські студенти, що їдуть до Китаю мусять бути високої моральної якости та не пити алькогольних напитків.

175,000 мисливців у Алберті

Албертський уряд видав цього року 175,000 дозволів на полювання, на 40,000 більше, як минулого року. Албертський уряд для справ дикої звірини та риболовлі перестерігає нових мисливців, щоб вони шанували права приватних власників лісів та піль і не воювали на чужих посілостях без дозволу.

КАНАДСЬКИЙ МІНІСТЕР М. ШАРП У СССР

Канадський міністер закордонних справ М. Шарп відвідав СССР, де обговорив різні справи із представниками совєтського уряду. В розмові із совєтським міністром закордонних справ А. Громиком М. Шарп заторкнув справу противників совєтського режиму, головно українців та жидів, яких совєтський уряд переслідує та арештує. На це Громико відповів досить жорстоко, що це виключно внутрішня справа СССР і Канада не має права до того вмішуватися. СССР не вмішується до внутрішних справ інших країн, то вони не повинні вмішуватися до внутрішних справ СССР. Дещо більше зрозуміння виявив Громико до справи дозволів на виїзд совєтських громадян, яких близька родина живе в Канаді.

Шарп предклав Громикові 266 канадських родин, які просять про дозвіл приїхати до Канади для 606 осіб, що живуть у СССР й хотіли б злучитися зі своїми рідними в Канаді. Громико сказав, що уряд СССР має зрозуміння для тих справ і буде старатися ці справи поладнати. В 1972 році виїхало з СССР до Канади 322 особи, а до кінця жовтня ц.р. 179 осіб.

Міністра Шарпа зустріла мила несподіванка в СССР, бо прем'єр А. Косиґін, який перебував над Чорним морем, запросив М. Шарпа туди. То було окреме вирізнення й ознака, як уряд СССР доцінює добрі відносини з Канадою.

В своїх розмовах М. Шарп зробив докір урядові СССР, що той, без попереднього порозуміння із Канадою, протестував проти участи канадських вояків у відділі ОН, що наглядає за умовинами перемир'я на Близькому Сході. У висліді уряд СССР заявив, що на будуче буде порозуміватися з канадським урядом у справах, що заторкають обі країни.

Вершок гори Вістлер Маунтен, на північ від Ванкуверу, Бр. К. є гарним місцем для лещетарського спорту. Для вигоди лещетарів влаштовано комунікацію з верхом гори за допомогою гелікоптерів.
Фото Канадське державне подорожне бюро.

► **В 1972 році в Алберті** випродуковано один мільйон фунтів вовни, яку майже в цілости продано за кордон.

► **Уряд Куби звільнив,** після 10-річної тюрми, 40-річного канадського громадянина П. Ліперта, який перевозив нелеґально до Куби зброю й за те був засуджений на 10 років тюрми.

► **Залізнича лінія** Сі-Ен-Ар замовила в Квебеку 198 залізничих плятформ за загальну ціну 1,800,000 долярів.

► **Місто Монреаль** викидає кожного дня прибл. 10,000 тонн, ґазів, випарів та маленьких частин хемікалій у повітря.

► **Резиденцію** американського президента Білий дім відмальовують що чотири роки. На відмалювання зуживають 1,000 гальонів фарби.

► **В 1972 році в США** згинуло в часі нещасливих випадків з колесом („байсиком") 1,000 осіб, а понад 102,000 осіб були поранені.

► **Цьогорічний збір** ячменю в цілому світі досягне 147 мільйонів метричних тонн, на 6% більше, як минулого року.

► **В Туреччині** зударилилися два пасажирські автобуси. 22 подорожні були вбиті, а 41 поранених.

► **Китайці закуплять** цього року в Японії різних промислових виробів на суму одного мільярда долярів.

► **Столиця території** Юкон Вайтгорс має 11,217 мешканців на 18,388, що живуть в цілому Юконі.

Коротki вiстки

► **Український 84-річний** поселенець у США М. Бучинський записав коротко перед смертю все своє майно — 30,000 долярів — на катедри українських студій у Гарварді.

► **В столиці Марокко** Рабат розстріляно 16 терористів за те, що готували замах на марокканського короля Гассана. 15 дальших терористів засуджено на досмертну тюрму, а 51 на кари тюрми до 30 років.

► **Уряд Уруґваю замкнув** одинокий в країні университет в столиці Уруґваю Монтевідео й арештував ректора та 21 членів университетської ради, бо студенти не хотіли признавати влади висуненого військом президента Х. Бордаберрі. На университеті є 25,000 студентів.

► **Американська атомна** комісія проголосила, що СССР перевів черговий потужний підземний зрив атомної бомби на півночі в поближжі острова Нова Земля.

► **Астрономи обчислили,** що протягом кожних сто років є бодай 66 повних затьмінь Сонця, одначе для людського ока є видні лише кілька.

► **Перший раз після 1968** р., коли Англія вигнала понад 100 совєтських дипломатів, англійський міністер закордонних справ А. Даґлес-Гюм відвідає СССР, де обговорить справу миру на близькому Сході та інші актуальні питання.

► **Бразилійка Йосі нар** вийшла заміж в 15 років за Райнунда Карнауба й привела на світ 14 синів і 24 дочки. Вона має тепер 54 роки.

► **США відмовилися** продати Ізраїлеві найновіші бомби, що їх кермує до цілі телевізійний приряд або лазеровий промінь. Таких бомб вживали США у В'єтнамі, але їх нікому не продають.

► **Японці зацікавилися** видатністю фарм у Дакоті та сусідних стейтах США. Дехто підозріває, що японці хочуть там купувати землі.

► **СССР заповідає,** що цьогорічний збір цукрових буряків перейде 83 мільйони метричних тонн.

► **Над Тихим океаном є** понад два й пів мільйона акрів, зарослих деревами-соснами.

► **В 1972 році Японія** виробила понад 4 мільйони особистих автомобілів, на 24 разів більше, як в 1960 році.

► **Від 1961 до 1971 року** в світі продано зброї на загальну суму понад 48 мільярдів долярів. Найбільше зброї продали США та СССР, а далі Франція, Швеція, Швайцарія, Німеччина та 51 інших держав.

► **Як людський жолудок** є повний, він може розтягнутися до величини пилки до гри, як порожній, може стягнутися до величини людського пальця.

ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТА НЕДІЛЯ

ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

ЛИСТ ДО ЄФЕСЯН: зач. 221

Брати, Христос є нашим миром, котрий зробив з обох одно, і середущу перегородив стіну, вражду, розваливши своїм тілом, знісши науками закон заповідей, щоб з двох створити в собі самім одного чоловіка, щоб зробити мир, і примирити з Богом обох в однім тілі через хрест, убивши вражду в нім.

І прийшовши, благовістив мир вам, що були далеко, і мир тим, що близько. Бо через нього маємо приступ одні й другі до Отця в однім Дусі.

Ви вже, отже, не чужі й захожі, а співгромадяни святих і домашні Божі, збудовані на підвалині апостолів і пророків, де наріжним каменем сам Ісус Христос, на котрім уся будівля виведена росте у святу Церкву в Господі, на котрім і ви будуєтеся на мешкання Боже в Дусі.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 39

У той час приступив до Ісуса чоловік, на ім'я Яїр. А був він старшиною в божниці. Припавши до ніг Ісусові, благав його увійти до його дому; бо в нього була дочка одиначка, років з дванадцять, і та вмирала. Як він ішов, народ тиснувся до нього.

І одна жінка, що від двадцяти літ нездужала на кровотечу, і витратила на лікарів усе своє майно, і ні один не вилікував її, приступила з-заду, доторкнулась до краю його одежі, і зараз спинилась її кровотеча.

І сказав Ісус: „Хто це доторкнувся до мене?" Коли ж усі відпирались, сказав Петро й ті, що з ним: „Наставнику, народ товпиться й тиснеться до тебе, а ти питаєшся, „хто доторкнувся до мене?". Ісус же сказав: „Хтось до мене доторкнувся, бо я чув, що сила вийшла з мене".

А жінка, побачивши, що не втаїлась, дрижачи підійшла й упала перед ним, і призналась перед усім народом, що доторкнулась до нього і як негайно одужала. Він же сказав їй: „Бодрись, дочко, віра твоя спасла тебе, йди в покою".

Ще він говорив, приходить один із дому старшини божниці та й каже йому: „Твоя дочка вмерла, не труди учителя". Ісус же, почувши, озвався до нього, кажучи: „Не бійсь, тільки віруй і буде спасена".

Увійшовши до дому, не дозволив нікому увійти з собою, окрім Петра, Якова й Івана та батька й матері дитини. А всі плакали й голосили по ній. А він сказав: „Не плачте, вона не вмерла, а спить". І сміялися з нього, знаючи, що вмерла. Він же, вигнавши усіх геть, узяв її за руку і кликнув, кажучи: „Дівчинко, встань!"

І вернувся дух її, і встала зараз; і звелів дати їй їсти. І зчудувались батьки її. А він наказав їм нікому не розповідати, що сталось.

Богослуження: листопад-грудень

о. П. Шиндюк
10905 - 102 St., Grande Prairie
25. — Гайнс Крік 10; Норт Стар 4
2 грудня — Райкрофт 10 рано; Ройс 4 попол.
9. — Гай Прері 10 рано; Ріно 4 попол.
16. — Норт Стар 10 рано; Гайнс Крік 4 попол.
23. — Ксітуан 10 рано; Гренд Прері 4 попол.
24. — Ройс 9.30 вечір
25. — Ріно 10 рано; Ксітуан 4 попол.
26. — Гай Прері 10 рано; Гренд Прері 7.30 вечір
27. — Райкрофт 10 рано; Гайнс Крік 4 попол.
30. — Форт Сейнт Джон 10 рано
Мітінг у справі ведення резиденції — відбудеться 10 листопада в Гренд Прері (109 Аве. і 102 Ст.) в 2 год. попол.
Церковний спів — 17, 24 листопада; 1, 8, 15 грудня в хаті п-ства Г. Гоїв, Піс Ривер — 2 год. попол.

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway Ph. 736-3501
25. — Смоки Лейк 10.30
2. грудня — Радвей 10.30 у парафіяльній залі (мітінг).
9. — Восетна 10.30 і річний мітінг
16. — Смоки Лейк 10.30; річний мітінг.
19. Николая — Елдорена 10.30 річний мітінг.
22. Непор. Зачаття — Радвей 10.30; мітінг.
23. — Параскевія 10.30
30. — Смоки Лейк 10.30; мітінг.

о. Д. Гнат
Box 68, Glendon Ph. 635-3741
25. — Айрон Ривер 10.30 рано

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
25. — Менлі год. 10.30
2 грудня — Карвел год. 10.30
9. — Едсон год. 10.30
16. — Чергіл год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
25. — Ст. Майкел
2 грудня — Делф (храм) Всенощне год. 9.30. Сл. Б. 10.30
6. — Ст. Майкел (св. Миколая — храм)
9. — Лемонт
16. — Восток св. Михаїла
23. — Делф

о. Ол. Захаріясевич
Box 215, Holden Ph. 688-3835
25. — Голден год. 10.30 співана

о. П. Петришин
Box 83, Redwater Ph. 735-3952
25. — Редвотер 9; Вог 10.30
2 грудня — Редвотер 10.30
6 грудня — Св. Миколая — Редвотер 9
9. — Редвотер 9; Федора 10.30
16. — Редвотер 10.30
23. — Редвотер 9; Вог 10.30
25. Різдво І. Хр. — Редвотер опівночі 12.00; Вог 10.30
26. Собор Пр. Д. — Федора 10.30
27. Први. Стефана — Редвотер 9
30. — Редвотер 9; Вог 10.30

о. Б. Каричек
Box 391, Athabasca Ph. 6752593
25. — Атабаска год. 10
2 грудня — Росінгтон 10
4. — Атабаска 10
9. — Атабаска 10
16. — Проспериті 10
19. — Атабаска 10
22. — Росінгтон 10
23. — Бойл 10
25. — Атабаска опівночі; Ню Пайн Крік 11 рано
30. — Фрейнс 11

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
25. — Мирнам 10.00; Бовелон 11.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta. Ph. 657-2345
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
25. — Кемроз 9.00; Равнд Гіл 11

о. Р. Стародуб
Box 227, Innisfree Ph. 592-3804
25. — Менвіл 10.30
2 грудня — Левой 10.30
4. — Іннісфрі X ренч 10.30
9. — Іннісфрі XI ренч 10.30
16. — Іннісфрі-місто 10.30
19. — Іннісфрі XI ренч 10.00
22. — Менвіл 10.30
23. — Іннісфрі X ренч 10.30
25. — Рейфурді опівночі; Іннісфрі-місто 10.30
31. — Менвіл 10.30

о. К. Стангрет
Box 322, Vilna Ph. 636-3543
25. — Стрий

о. І. Черкавський
Box 141, Derwent Ph. 948-3730
25. — Дервент 10.30
2 грудня — Дервент 10.30
4. — Дервент 10.30 (Введ. в храм П.Д.М.)
9. — Дервент 9.00; Елк Пойнт 11.00
16. — Дервент 9.00; Верміліон 11.00
19. — Дервент 10.30 (Св. Миколая)
22. — Дервент 10.30 (Неп. Зач.)
23. — Дервент 10.30
24. — Верміліон 12.00 (північ)
25. — Дервент 10.30
30. — Дервент 10.30

о. Б. Бачинський
422 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
25. — Радісон

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
25. — Вакав 9.30; Сокаль 11-а
2 грудня — Вакав 9.30; Ст. Джуліен 11
9. — Вакав 9; Прудгом 11
16. — Вакав 9; Борщів 11
23. — Вакав 10
24./25 — Вакав (новий ст.) 11
30. — Вакав 9.30; Сокаль 11

о. Гоменко
округа Арран, Саск.
25. — Арран місто 8.30; Вайтбіч 10.30 співана; Арран місто 7.00 вечір Вечірня.

ВІСТІ З ЕДМОНТОНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Єпископська Канцелярія цим повідомляє про назначення:

Всесвітлішого о. Крилошанина Володимира Тарнавського Духовним Асистентом Єпархіяльної управи Братства Українців Католиків.

Всесвітлішого о. Крилошанина Николая Дядя Духовним Асистентом Єпархіяльної управи Ліги Українських Католицьких Жінок.

Всечеснішого о. Богдана Снігуровича Духовним Асистентом Єпархіяльної управи Українського Католицького Юнацтва.

Високопреподобного о. Йосафата Шкварка ЧСВВ, Духовним Асистентом Єпархіяльної управи університетської молоді.

Едмонтон, 15 листопада, 1973.

☩ **Ніл, Єпископ**

МІСТО ХРИСТОВИХ ЧУДЕС

о. В. Л.

Двадцять четверта неділя по Зісланні Святого Духа — Євангелія від св. Луки 8, 41 — 56 (зач. 39)

1. Земне життя Ісуса Христа зв'язане з трьома місцевостями св. Землі, що донині залишилися більшими містами і є у великому почитанні всього християнського світу: Вифлеєм, Назарет і Єрусалим.

У Вифлеємі Ісус Христос народився, бо так заповів був старозавітний пророк Міхей: З тебе, Вифлеєме, вийде цар Ізраїля: Його вихід від початку, від днів вічности (5, 2).

В Назареті Архангел Гавриїл заповів (благовістив) Пречистій Діві народження Ісуса Христа. Там Ісус Христос прожив коло тридцять років свого тихого (укритого) життя. Ісуса Христа люди вважали „сином теслі Йосифа і матері, що називається Марія", а Назарет загально вважали його „батьківщиною", себто місцем походження (Мт. 13, 54 — 56).

В Єрусалимі Ісус Христос страждав, помер і був час не цілих трьох днів похоронений.

Всі ці три міста є окремими святими місцями у св. Землі. В них є багато пам'яток на спогад земного життя Ісуса Христа, що завжди притягали до себе побожних християнських прочан до св. Землі.

Євангелія згадує дуже часто ще четверту місцевість у св. Землі, більше місто над Генезаретським озером — Капернаум, де Ісус аХристос багато разів задержувався в час свого прилюдного вчительського життя. Євангелист Матей, що раніш, поки був покликаний на апостола, мав митницю на головній дорозі, яка вела через Капернаум, оповідаючи, як одного разу Ісус Христос прийшов до Капернауму, просто говорить: І переплив (Генезаретське озеро) і прибув у своє місто (9, 1).

2. Капернаум був рухливим і багатим містом. В ньому находилася римська військова станиця під командою сотника, якому Ісус Христос уздоровив хворого слугу, було кілька божниць і жило багато жидівських законовчителів. Через Капернаум переходили валки подорожуючих, озером переїздили човни, а в часі празників пересувалися гуртки галилейських прочан до єрусалимської святині, що обходили кругом землю самарян, які ворогували з жидами.

Коли додати ще те, що в Капернаумі апостол Петро мав дім, у якому Ісус Христос „мав де голову приклонити", що там жили батьки апостолів — братів Івана і Якова, а колись там був митарем апостол Матей, то кращого місця для свого прилюдного навчання, як Капернаум, Ісус Христос не міг вибрати.

В Капернаумі Ісус Христос не тільки навчав часто, але й робив там найбільше чудес. Можна зважитися назвати Капернаум „місто Христових чудес". Вечорами, як зайшло сонце, приносили до нього усіх недужих і біснуватих: і уздоровляв багатьох, що були мучені різними недугами, і багатьох бісів виганяв (Мр. 1, 22 — 24).

Євангелія читана на св. Літургії 24-ої неділі по Зісланні Святого Духа, оповідає про два чуда, які Ісус Христос зробив у Капернаумі одного дня, одно за другим: уздоровив жінку, що терпіла на кровотоку, витратила на лікарів усе майно, але стала здоровою щойно тоді, як крадьком у юрбі людей діткнулася кінця одежі Ісуса Христа, і воскресив дванадцятирічну дочку-одиначку наставника божниці Яїра.

Одначе „місто Христових чуд" не було містом Христових успіхів. Як Ісус Христос у капернаумській божниці обіцяв, що установить Найсв. Тайну Євхаристії, слухачі згіршилися, кажучи: Як хоче Він дати нам тіло їсти? — і відступили від Нього та вже не ходили за Ним (Ів. 6, 52 і 66).

Іншим разом, як Ісус Христос уздоровив у Капернаумі розслабленого, що його принесли до Нього на ношах, а перед уздоровленням відпустив йому гріхи, то капернаумські законовчителі згіршилися, кажучи: Він хулить Бога: хто, крім одного Бога, може відпускати гріхи? (Мт. 2, 7).

Та найбільше говорять про неуспішність проповіді і чудес Ісуса Христа в Капернаумі Христові слова: І ти, Капернауме, що до неба піднімаєшся, до ада принизився; бо коли б у Содомі сталися були чудеса, що сталися в тобі, вона була б певно залишилася до нинішнього дня (Мт. 11, 23).

Місто Капернаум нині не існує. На тому місці, де воно було за Христових часів, залишились тільки розвалини, що мають пророчисту назву „горбок руїн". Христове пророцтво про долю Капернауму, здійснене дослівно, це печать на капернаумських чудах. Там, де колись говорив Ісус Христос, нині „каміння говорить".

3. Мешканці Капернауму, насправді, не були злі. Вони ніколи не обійшлися зле з Ісусом Христом, товпилися, щоб послухати Його проповіді, а ще радше товпилися коло Ісуса Христа, як Він творив чуда. Та хоч Христос часто навчав їх і хоч часто вони були свідками Христових чудес, то гіршилися, як Ісус Христос обіцяв дати їм на корм своє тіло і свою кров, як Він уздоровленим відпускав гріхи.

Дві св. Тайни, що в християнському житті є окремими Божими ласками, були для них згіршенням. Їм здавалося, що Ісус Христос вимагає від них забагато.

Для Ісуса Христа не повинно в людини бути нічого, що могло б назватися „забагато". Тим більше ні, що все, що робимо для Христа, робимо теж для себе самих, для нашого земного і вічного щастя.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

25 листопада, неділя 23 по Сош. Йосафата
26 листопада, понеділок ☨ Івана Золотоустого св.
27 листопада, вівторок ☨ Филипа ап.
29 листопада, четвер ☨ Матея ап.
2 грудня, неділя 24 по Сош. Авдія
4 грудня, вівторок Введення в храм Преч. Діви
9 грудня, неділя 25 по Сош. Алипія
13 грудня, четвер ☨Андрея ап.
16 грудня, неділя 26 по Сош. Софонії
19 грудня, середа Николая Чудотворця св.
22 грудня, субота Непороч. Зач. Преч. Діви Марії
23 грудня, неділя 27 по Сош. Мини
30 грудня, неділя Праотців. Даниїла

Григоріянський календар

25 листопада, неділя 24 по Сош. Климента папи
30. листопада, п'ятниця ☨ Андрея ап.
2 грудня, неділя 25 по Сош. Авакума
6 грудня, четвер **Николая Чудотворця св.**
9 грудня, неділя 26 по Сош. Неп. Зач. Пр. Д. М.
16 грудня, неділя Праотця Аггея
23 грудня, неділя Отців 27 по С. 10 мч. у Кр.
24 грудня, понеділок Євгенії препмч.
25 грудня, вівторок **Різдво Христове**
26 грудня, середа **Собор Пресв. Богородиці**
27 грудня, четвер **Стефана первмч.**
30 грудня, неділя По Різдві. 29 по Сош. Анисії
31 грудня, понеділок Меланії преп.

Світлій пам'яті о. Веніямина В. Бараника ЧСВВ

МОНДЕР, АЛБЕРТА

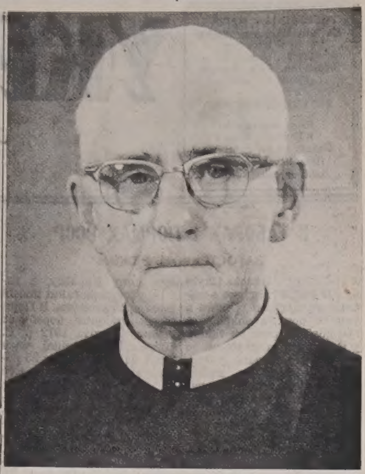
о. Веніямин В. Бараник ЧСВВ

Нагла й трагічна смерть знову проріднла число нашого духовенства Едмонської єпархії. 31-го жовтня в Мондері, Алберта згинув від удару автомобіля пок. о. Веніямин Бараник, ЧСВВ, в переході з церкви до манастиря, на очах багатьох побожних людей, що якраз виходили з церкви. Подаємо короткі вісті з його життя та з його похоронів.

Родився він 25 вересня 1899 р. в родині Онуфрія та Пелагії (з роду Гірняк), в селі Лютовисько, пов. Самбір. Того самого дня його охрещено й миропомазано, надавши хресне ім'я Василя. По закінченні сільської школи він почав 1912 р. учитись у гімназії в Самборі. 1913 р. умирає йому батько, а 1914 р. вибухає всесвітня війна. 1917 р. його, 18-літнього юнака, кличуть до військової служби. Провів він 6 місяців у старшинській школі в Кракові, а з неї вислали його на італійський фронт. Перед виїздом він попращав свою маму картинкою Богоматері, якій віддає і її з дітьми і себе під могутній її Покров.

На фронті його поранили відламки каміння від вибуху гранат і він йде до військового шпиталю в Іннсбруку, де був до розвалу Автрії. Тоді з повним вояцьким вирядом переїздить до Перемишля, де вступає до УГА (Укр. Гал. Армія), до 18-ої бригади генерала Кравса. Цілий 1919 рік він бореться за рідну землю проти сусідніх загарбників і переходить вкінці річку Збруч, за якою бореться проти Денікіна, Махна і большевиків. Там попадає в большевицький полон, охороняючи відхід 18-ої бригади, під Гайсином, коло Жмеринки. В полоні був до весни 1921 р., коли большевики відпустили австрійських воєнно-полонених. Кораблем з Новоросійська їде Чорним Морем відтак Середземним та Адріятичним до Трієсту, а звідтіля вже поїздом до Самбора. Розхорівся він тоді малярією. Виздоровівши, старається продовжувати гімназійні студії в Самборі, але його не прийняли тодішні окупанти Галичини. Тоді він зголосився до новіціяту оо. Василіян у Крехові й почав його 19 жовтня 1924 р.

Після новіціяту він ще докінчив 8-му клясу й курс філософії та богословії до 1932 р. Професію монашу зложив 9 серпня 1931, а 23 серпня того ж року з рук Святителя й Ісповідника Владики Йосафата Коциловського ЧСВВ на нього, (в товаристві пізніших наших Владик, Митрополита Амвросія Сенишина й Владики Ніла Саварина), сплила „Божественна благодать" священства Нового Завіту! Один рік він учив у Місійному Інституті св. свщмч. Йосафата в Бучачі, а відтак добровільно подався на місійну працю до далекої Канади.

Виїхав він в товаристві пок. о. М. Романовича з Ле-Гавру до Монреалю, кораблем „Алавнія". На канадську землю вступив 2-го жовтня, а в Мондері опинився 16-го жовтня 1933 р. Тут працював він повних 40 років. Спочатку він навчав василіянських клириків, доїздив до Мирнаму, Дервенту, Іннісфрі (обі церкви), Киева, Плейн Лейку. 1-го серпня 1935 р. його призначено магістром-учителем новіціяту, яким був до р. 1941, виховавши ряди добрих єромонахів і монахів, які тепер займають високі уряди в Чині. 1941 р. його вибрано перший раз протоігуменом, а 1945 р. другий раз, Американсько-канадської провінції, які розділено щойно 1948 р.

Рік, по протоігуменстві він обслуговує Чипмен, оба Гілліярди, Скаро, Стар-Пено, Лішор, Ламонт і Делф. Від 1949 до 1959 р. він двома наворотами стає ігуменом мондерського манастиря. 1959 перенесено його до манастиря в Ґримзбі, Онт., який він оснував 1942 р. за свого протоігуменства. 1961-го р., вже перемучений, переноситься до Ванкуверу „нібито на відпочинок", а властиво на помічника при парафії. Вибувши там 3 роки, 1965 р. переходить до парафії св. Василія В. в Едмонтоні, дальше як помічник в парафії, — а 22 червня 1971-го р. виїзджає назад до любого Мондеру, де дальше до самої смерти ревно помагає в парафіяльній церкві. На цім становищі праці забрала його несподівана смерть, бо в неділю ще сповідав і правив Службу Божу, і також у останні три дні життя він служив для людей у церкві Божеств. Літургію.

Отак якнайкоротше переповіли ми вам трудяще життя монаха-місіонера. Не диво, що його нарід любив бо знаходив його все готового до праці й помочі, а зустрічав він усіх милим усміхом і ласкавим словом. Доказом вдячности народу були їх сотки на похоронних відправах так в Едмонтоні, як і в Мондері, та ті сотки датків на заупокійні Служби Божі за його праведну душу!

Монаший похорон відправлено в Едмонтоні, в церкві св. Василія В., в понеділок, 5-го листопада, год. 7.30 вечора. Відправу провадили два наші єпископи: наш місцевий Владика Ніл і гість з далекої Бразилії, Владика Єфрем Кривий, помічник Владики Йосифа Мартинця. З єпархіяльного духовенства з'явилось 12 представників (місце не дозволяє вичислити всіх поіменно), деякі прислали своє оправдання конечними парафіяльними обов'язками. Від оо. Василіян, крім двох о. протоігуменів (Канада й США), були ігумени, отці диякони і брати. Від ОО. Редемптористів, з далекого Йорктону, Саск. прибув їх о. ігумен М. Кучмяк ЧНІ. Було багато наших СС. Служебниць, сотні народу, прегарно співав хор під проводом п. В. Курила. Перед „послідним цілуванням" було дві проповіді: українська (о. В. Ваврик) й англійська (о. В. Дрібненький).

В вівторок, 6-го листопада ц.р., в год. 10-ій, у парафіяльній церкві свв. апп. Петра й Павла в Мондері оба згадані наші Владики, в співслуженні двох василіянських оо. протоігуменів, о. Е. Дмитрука й о. М. Кучмяка ЧНІ, з дияконами А. Карпом і М. Остапом, відслужили заупокійну Божественну Літургію й довершили кінцевих погребних обрядів. Набожно співав хор під дир. п. І. Семенюка. Проповідь, з великою любовою для свого бувшого о. магістра новіціяту, сказав о. проф. М. Ґнесько (з Оттави), неначе вишиваючи на канві життя покійного усі його монаші та священичі чесноти й заслуги. — Хоч був і добрий мороз і вітер, на цвинтар поїхали всі: Владики, духовенство і нарід. І виросла на мондерськім цвинтарі нова могила гріб, в якім змучене тіло покійного очікує „воскресіння з мертвих і життя будучого віку".

Після всіх відправ, для духовенства був у манастирі обід, а для народу старанно й обильно приготували повний обід у Нар. Домі члени й членкині Третього Чина св. Василія, за що їм о. ігумен Ю. Іващишин зложив прилюдну подяку та признання. Рівно ж не можемо поминути знаменитої й досвідченої обслуги при монаших похоронах Похоронного Заведення „Парк Меморіял" з Едмонтону, під проводом п. М. Смолика.

Щераз висловлюємо прилюдну подяку всім, хто брав участь у похоронних Богослужбах, хто жертвував на заупокійні Служби Божі, хто причинився до величавого похорону покійного, що, як монах, був: „слуга Божий, бідний і покірний!" І тому на нім справдились слова св. Письма: „Пам'ять праведника буде благословенна" (Прп. 10, 7).

о. В.В. ЧСВВ

► **Невідомі справники** забрали з гробу тлінні останки чеського студента Яна Палаха, що спалив був себе на знак протесту проти вмаршу советських військ до Чехословаччини 1968 р. На гробі Палаха щороку в річницю його смерти чехи клали квіти.

ПАМ'ЯТНИКИ

з мармуру та граніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плити з написами в усіх мовах.
Найкращий матеріял, гарантоване виконання, найнижчі ціни, скора доства до всіх місцевостей Алберти.
Жадайте дарових ілюстрованих каталогів.
М. Андріїв
DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD
13327 - 97 St., Edmonton Tel.: 476-2176

Німецька демократична республіка обмежує права журналістів

Олександер МАН

У світі тепер багато говорять про створення атмосфери довір'я між країнами, які належать до різних соціяльних систем. Щоб створити таку атмосферу і позбутися взаємного недовір'я, треба створити відповідні для цього умови. Однією з таких умов є забезпечення свободи обміну думками та інформацією. Тим часом вирішити це питання заважають не тільки старі перешкоди, але й створення нових. Саме такою новою перешкодою є постанова Ради міністрів Німецької Демократичної Республіки з 6 березня про діяльність закордонних журналістів. Ця постанова обмежує свободу пересування закордонних журналістів в Німецькій Демократичній Республіці і висуває до них такі вимоги, що рівняються запровадженню суворої попередньої цензури. Постанова обмежує насамеперед свободу журналістичної діяльности представників західнонімецьких органів масової інформації, які матимуть акредитацію в Східному Берліні.

А це противиться змістові листа, долученого до договору про основи взаємин між Федеративною Республікою Німеччини і Німецькою Демократичною Республікою, що його передав державний секретар при Раді міністрів Німецької Демократичної Республіки Коль міністрові Барові. У тому листі сказано, що західнонімецьким журналістам будуть створені сприятливі умови для їхньої кореспондентської діяльности в Німецькій Демократичній Республіці, а також свобода пересування.

Коментуючи постанову Ради міністрів Німецької Демократичної Республіки, яка обмежує свободу діяльности чужоземних журналістів, західнонімецькі органи преси відзначають, що ця постанова створює в Німецькій Демократичній Республіці для закордонних журналістів такі ж умови, як існують у країнах Східної Европи і в Совєтському Союзі. Проте ці умови могли б бути кращими. 9 лютого у Москві відбулася „Бесіда за круглим столом" з участю совєтських та закордонних журналістів. Московський кореспондент італійської газети „Корр'єре делла Сера" Джузеппе Йоска під час цієї бесіди критикував совєтські закони, які обмежують діяльність закордонних журналістів в СССР.

Совєтські колеги італійського журналіста заперечували йому, посилаючись на обмеження діяльности, які нібито створені для совєтських журналістів за кордоном. Та ці посилання нагадують відомий вираз: „звалити провину з хворої на здорову голову". Совєтські журналісти за кордоном користуються всіма правами, які гарантовані для їхніх закордонних колеґ. Наприклад, у Бонні свобода їхньої діяльности нічим не обмежена. Вони можуть користуватися будь-якими джерелами інформації, абсолютною свободою пересування, можуть писати, що завгодно, можуть критикувати будь-які явища західнонімецького життя, можуть трактувати події, як вони хочуть. Такими ж правами користуються і їхні східнонімецькі колеґи. Одна з найвпливовіших західнонімецьких газет „Франкфуртер алгемайне", коментуючи постанову Ради міністрів Німецької Демократичної Республіки, пише, що з метою нормалізації взаємин між обома німецькими державами західнонімецькі органи преси доброзичливо висвітлювали становище в Німецькій Демократичній Республіці.

Більше того. Західнонімецькі органи масової інформації, сприяючи розрядці напруженості, не тільки доброзичливо висвітлювали події в НДР, але навіть навмисно замовчували їхні неґативні явища. Постанова Ради міністрів НДР завдала удару добрій волі західнонімецьких журналістів. Тому не слід дивуватися, вважає „Франкфуртер алґемайне", якщо деякі журналісти повернуться до колишніх методів подачі інформації щодо НДР і коментування східнонімецьких подій. А цей метод, як відомо, східнонімецькому керівництву дуже не подобається.

УКРАЇНЦІ СЕРЕД ПАПУАНЦІВ НОВОЇ ҐВІНЕЇ

о. Ігор

(Продовження)

АЙТЕПІ

З Ванімо дістаюся літаком до Айтепі, малого містечка над морем Бісмарка. Тут осідок Владики і досить поважної місії. І тут знову мене взяли на похорон священика-місіонера о. Мартина, прямо з летовища. Знайомлюся з численними священиками-австралійцями. Дістаю кімнату в манастирі.

Після снідання йдемо на оглядини місії разом з ігуменею австралійських сестер, яка саме приїхала з Сидиею. Тут уперше я побачив „лепросаріюм" - шпиталь для прокажених тубільців. Про цю недугу часто згадується в Евангелії, як невилічну, жахливу, заразливу хворобу. Хоч сьогодні її можна підлікувати і при обережності уникнути зарази, проте вона й тепер ще дуже страшна для тубільного населення.

Лікарня розташована в ліску. Будова дерев'яна, підлога з цементу, вузькі коридори ведуть до просторих кімнат. Під вікнами побудовані дерев'яні платформи, без матраців. Хворі лежать на пальмових рогожах. У деяких з них перев'язані руки, ноги, носи, вуха, груди... Це проказа в початковій стадії. Дальше лежать люди без носів, ушей, стіп, пальців... Страшно на них дивитися. Вони дивляться на нас жалібно в той час, як сестра-жалібниця нам щось про них розказує.

Мене опанувало бажання чим швидше тікати звідси, хоч як священик я часто маю справу з людьми хворими фізично, чи душевно. Такого страхіття, такого людського лиха я ще не бачив. Коли ми вийшли надвір, я глибоко вдихнув повітря і щиро потиснув руку сестри-жалібниці, яка з усміхненим обличчям скромно пішла назад до своєї праці. Така праця — справжнє геройство.

В Айтепі зустрічаю шосту з черги українську людину. Це — донька Престашевських з порту Мосбі, колишня Анна, а тепер Сестра Цецілія, черниця і медсестра, що може в багатьох випадках заступати лікаря. Вона мешкає в манастирі св. Кляри в Айтепі, але часто виїзджає по островах і місійних станицях, куди несе лікарську допомогу, головно жінкам і дітям тубільців.

Ось таку, повну посвяти людину, довелось мені зустріти в Новій Ґвінеї. Я з гордістю проголошую це як сестрам так і священикам, на їхнє велике здивування, що Сестра Цецілія — українка, а її батько — адвокат з високим становищем у Мосбі.

На жаль сестри Цецілії не було дома, і мені радять зустріти її в недалекому селі Мальолі. Дають мені тягарівку, навантажену всяким добром, водія-тубільця, і ми вирушаємо. Спочатку оглядаємо містечко Айтепі, а дальше в'їзджаємо в зелену гірську околицю. Минаємо потоки, села, тубільців. Дорога повна калюж після недавнього дощу і врешті кінчається біля широкої і глибокої річки. Авто її не переїде. Нас оточує юрба тубільців з численною дітворою. Вони скидають вантаж з авта, беруть мої валізки і починають переходити швидку воду. Я вагаюся, бо вода рвучка і гостре каміння ріже ноги.

Діти зауважили моє вагання, хоч вони уже у воді з моїми валізами на голові. Двоє хлопців беруть мене за обидві руки й переводять на протилежний берег. Вода в річці чиста й досить тепла.

На другому березі на нас чекав фармарський віз, причеплений до трактора. Навантажуємо воза і вирушаємо в дорогу. Трактор веде тубілець, зодягнений у короткі штани, кучерявий. Він легко всміхається до мене.

Оселя місії — над самим морем. Це старе, солідно збудоване німецьке селище: велика священича хата, церква, манастир, кладовище, хати тубільців. Священик знає про мій приїзд. Сестри Цецілії ще немає, вона — десь на селі і прибуде після обіду.

Врешті приходить молода (21), худорлява, середнього росту, з ясними очима, позначеними втомою — казала мені, що мала 70 жінок-пацієнток — черниця Цецілія. Передаю й їй привіт від батьків і маленький подарунок від матері... матері всі однакові... Почалася довга, щира розмова, перервана приписами манастирського життя. Вона відходить і тільки після вечірньої служби Божої я міг зустріти її знову. Тут вона відкрилася мені і прохала передати батькам, що вона здорова і щаслива у своєму покликанні, бо може помогти чимсь цим бідним людям. Я був гордий, що черниця Цецілія була українкою.

На другий день раненько я правив св. Літургію, а сестра Цецілія читала Апостола. Всі сестри прийняли з моїх рук св. Причастя.

Після сніданку Цецілія знову пішла зі своєю медичною торбою лікувати тубільців, а я вирушив оглядати береги моря та збирати мушлі. По обіді вертаємося до Айтепі разом із Сестрою Цецілією, яка добре й управно веде автом і розповідає мені про звичаї тубільців; каже, що часто їй доводиться лікувати хворих прямо в холодку дерев, хоч звичайно їй призначують якусь хатину.

Вступаємо до шпиталю і я зауважую, як радісно хворі вітають Сестру Цецілію. Вкінці ми — перед палатою Владики. Прощаюся з Сестрою Цецілією і повертаюся до своєї кімнати в манастирі на горбку.

На другий день покидаю Айтепі. Перед виїздом вручають мені два пакуночки від Сестри Цецілії: один для її матері, другий, з прегарною збіркою мушлів, для мене.

Колеґія Св. Йосифа пристосувалася до змін часу

Вияснення

Цього року, в липні, Брати Християнських Шкіл заключили угоду зі Сепаратними й Публічними Шкільними Радами в Йорктоні. Ці дві Шкільні Ради винаймили виховні засоби Колеґії св. Йосифа на двадцять літ для приміщення 7, 8 і 9 кляс — Джуніор Гай Скул.

Згідно з цею умовою, Брати Християнських Шкіл є власниками Колеґії св. Йосифа та мають виключний ужиток своєї мешкальної частини будинку й каплиці.

Вже минуло три місяці, як почалася наука в Колеґії св. Йосифа після цеї угоди. Дотепер зроблено дуже мало змін і ці зміни довершено з найменшим замішанням.

У висліді цеї угоди Брати Християнських Шкіл мають вплив на три автомні виховні інституції, що в них навчається прибл. 1,300 учнів.

Св. Йосифа Джуніор Гай Скул

Сепаратна й Публічна Шкільні Ради примістили учнів 7, 8 і 9 кляси Джуніор Гай Скул в будинку Колеґії св. Йосифа. Тут є 522 учні, з яких 144 належать до Католицької Церкви. Тому, що Сестри Служебниці з Академії Пресвятого Серця Хр., перед цією угодою, зобов'язалися прийняти всіх католицьких учнів 9 кляси, число католицьких учнів у Колеґії св. Йоси значно зменшилося. На слідуючий шкільний рік всі католицькі учні 9 кляси будуть у Св. Йосифа Джуніор Гас Скул. Заступник керівника школи й 10 учителів є у Сепаратної Шкільної Ради. Сестра Служебниця Ігнатія, і Брат Християнських Шкіл Роман, навчають релігію, що є обов'язково для кожного католицького учня. Три вчителі: Є. Гнатюк, А. Ахтимійчук і С. Козицький, навчають українську мову в 7, 8 і 9 клясах.

Пресвятого Серця — Св. Йосифа Сініор Гай Скул

Ще перед закінченням угоди Колеґія св. Йосифа злучилася з Академією Пресвятого Серця. Всі минулорічні учні 9, 10 і 11 кляс Колеґії св. Йосифа ходять на науку до будинку Академії Пресвятого Серця. Цього року там є 336 учнів. Сестри Служебниці, світські вчителі й Брати Християнських Шкіл становлять там учительський збір. Самозрозуміло, що в кожній клясі тут навчається релігію й українську мову.

Університетська секція св. Йосифа

Колеґія св. Йосифа є афільйована зі Саскатунським університетом в Саскатуні. Цього року тут викладається 34 курси. Лекції для тих курсів відбуваються вечорами й в суботу через цілий день в будинку Колеґії св. Йосифа. З Йорктону та околиці на просторі сто миль на ці курси приїздили 420 студентів. Велике число вчителів на курсах — то вчителі йорктонських і округових шкіл. Цей університет провадять три Брати Християнських Шкіл. Брат Ісидор викладає українську мову, а Брат Овен, математику.

Брати Християнських Шкіл наслідком вищезгаданої умови звільнилися від важливих фінансових і адміністративних обов'язків, котрі попередніми роками забирали багато часу призначеного на навчання та виховання. Це дозволяє Братам Християнських Шкіл присвятити більше уваги вихованню учнів. Вони тепер мають вплив на прибл. 1,300 учнів, чотири рази більше, як мали попередніми роками.

Брат Методій Козяк ЧБХШ

СПИСОК ЧЛЕНІВ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

ОБРАНИХ НА ДРУГОМУ СВІТОВОМУ КОНҐРЕСІ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

в дні 4 листопада 1973 р. в Торонті, Канада

І. ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ:

о. митрат д-р В. Кушнір (Канада) президент СКВУ,

Представники Українських Церков:

ВПреосв. Максим (Германюк) — Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді;

ВПреосв. Мстислав (Скрипник) США — Митрополит Української Православної Церкви у США і Української Автокефальної Православної Церкви в Европі;

д-р Л. Жабко-Потапович (США) — представник Українських Протестантських Об'єднань;

—о—о—о—о—о—о—о—

М. Плав'юк (Канада — 1-ий заст. през.

Ст. Савчук (Канада) — 2-ий заст. през., як голова СФУЖ

В. Кирилюк (Канада) — 3-ій заст. през.;

мгр. Ю. Шимко (Канада) — ген. секр.;

д-р Ф. Мартинюк (Канада) — скарбник;

проф. д-р Ю. Даревич (Канада) — член президії.

ІІ. ЧЛЕНИ ПЛЕНУМУ СЕКРЕТАРІЯТУ ДРУГОГО СКВУ:

о. митрат д-р В. Кушнір (Канада) — президент СКВУ

Представники Українських Церков:

ВПреосв. Максим (Германюк) Канада — Митрополит УКЦеркви в Канаді;

Преосв. Ізидор (Борецький) Канада — Торонтський епископ УКЦеркви;

ВПреосв. Мстислав (Скрипник) США — Митрополит УПЦеркви у США і УАПЦеркви в Европі;

о. д-р С. В. Савчук (Канада — архипресвітер УГПЦеркви в Канаді;

д-р Л. Жабко-Потапович (США) — представник Українських Протестантських Об'єднань.

Заступники президента:

М. Плав'юк (Канада), Ст. Савчук (Канада), В. Кирилюк (Канада), О. Лисогір (США) — попер. през., мгр. А. Мельник (Німеччина) — попер. през., мгр. М. Цюрак (Австралія) — як голова Союзу Українських Організацій в Австралії, В. Косюк (Аргентіна) — як голова Української Центральної Репрезентації, М. Гец (Бразілія) — як представник Українсько-Бразілького Координаційного Комітету.

мгр. Ю. Шимко (Канада) — ген. секр.;

д-р Ф. Мартинюк (Канада) — скарбник;

проф. д-р Ю. Даревич (Канада) — член президії.

Інші члени пленуму:

ред. І. Білинський (США), проф. д-р Б. Гнатюк (США), проф. д-р М. Стахів (США), проф. І. Вовчук (США), один представник УККА (США), д-р Св. Фостун (Великобрітанія), мгр. О. Коваль (Бельгія), інж. О. Мельникович (Франція), д-р М. Брик-Дев'ятницький (Голляндія), один представник КОУГЦУ (Европа), мгр. З. Ростек (Австралія), один представник СУОА (Австралія), В. Котульський (Аргентіна), інж. О. Чечко (Бразілія), один представник Українсько-Бразілького Координаційного Комітету.

Представники від міжкрайових організаційних надбудов:

мгр. Ірина Пеленська (США) — СФУЖО, мгр. А. Чорнодольський (США) — ЦЕСУС, Ю. Веретельник (Канада) — СУСК, проф. д-р Е. Жарський (США) — СКВОР, о. прот. Т. Міненко (Канада) — СКВОР, проф. д-р В. Ісаїв (Канада) — Пласт, мгр. Т. Буйняк (Канада) — СУМ, Б. Футала (США) — ТУСМ, д-р Ю. Криволап (США) — ОДУМ, д-р П. Стерчо (США) Головна Рада НТШ, д-р Д. Квітковський (США) — КР ЮНО, д-р Р. Малащук (Канада) — СО УВФронту, д-р С. Ворох (США) — УЛТПА, д-р М. Малецький (Канада) — Братство к. в. 1-ої УД УНА, д-р І. Марченко (США) — СВУ, один представник Академічного Товариства „Зарево".

Всі інші Міжкрайові організаційні надбудови, члени СКВУ, можуть внести прохання про прийняття їхнього представника до пленуму СКВУ згідно з постановами статуту СКВУ.

ІІІ. КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ:

Члени: адв. Св. Фроляк (Канада), д-р С. Наклович (Австрія), інж. М. Сліпченко (Аргентіна), О. Шиманський (Бразілія), В. Васюк (Венезуеля), інж. С. Григорців (Австралія), один представник (США) від СУСТА. Заступники: один заступник з Канади від СУСК та один заступник із США.

Помер д-р С. А. Ваксман

17-го серпня 1973-го року помер наш земляк д-р Сельман А. Ваксман, одна з найбільших наукових постатей наших днів та щирий приятель українського народу.

Народився він 22-го липня в Прилуці, біля Винниці. В 1909-му році від якоїсь пошести померли його обоє батьків, і тітка спроваджує його до США.

Тут він самотужки здобуває докторат з агрономії та дістає працю в Рутгерському університеті. Д-р Ваксман винайшов ряд антибіотиків, а серед них стрептомицину — єдиний ефективний лік проти туберкульози та майже всіх інших заразних хворіб.

За це він дістав нагороду Нобеля в 1952-му році. Д-р Ваксман написав 28 книжок та біля 500 наукових публікацій.

Хай американська земля буде йому легкою та заступить український чорнозем і степи, які він так мило згадував та оспівував у своїх творах.

Короткі вістки

► **В американському** пасажирському літаку, що летів над США, на висоті 40,000 стіп експлодував мотор і з літака почав утікати воздух. Невідомий пасажир так перестрашився, що вискочив через вікно з літака. Тепер шукають за його трупом.

► **Між Ватиканом** та Еспанією ведуться переговори в справі заключення нового конкордату. Попередній конкордат був заключений 1953 року.

ПОЛТАВА

Історична повість (10)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

І. НАД ДЕСНОЮ

Мручко казав подати меду, випили мирового і, за хвилину в господі панувала така люба згода, якби тут ніколи й ніякої шарпанини не було. Ще мабуть і покращало, бо отсе одна з дівчат, що весь вечір вертілися по господі як оси, сиділа в якогось осавула на колінах, а він приспівував до неї:

Мандзейко, душейко,
Дай мені губці,
Присунься, близейко,
Посидим в купці.

А дівчина не надумуючись довго, відспівала йому о цілу октаву вище:

Не встану, не гляну,
Оком не зведу,
Поки не випємо,
Піввєдрик меду.

Та ще тая пара не скінчила свого дуету, як при сусідному столі один зі старшин, обнявши другу дівчину сильно за стан у самім перехваті, приговорював:

„Дівчино, Галино,
Я тебе люблю;
Подай же ручину,
Най приголублю!"

А вона затикаючи йому рот долонею, відповіла:

„Ой є в лісі драбичище —
Счешу тобі головище,
Лиш тягни мене ще ближче.
Бо я таких дурнів зроду
не злюбила,
Я такими дурнями
тини городила".

„От і дістав ляща по пиці", — сміялось товариство.

А він: „Яка дівчина, така й пісня".

„Який кінь, такий і їздець", — відповіла дівчина і підскакувала на його коліні як амазонка.

А між тим сотник Мручко росказував своїм сусідам: „Ото, як були ми з нашим гетьманом у Кочубея на пирі..."

„Та ви вже це, пане сотнику, сто разів росказували".

„Так послухайте сто перший".

„Не хочемо. Кажіть щось друге".

„Коли я в Єдикулі в турецькій неволі сидів..."

„І це ми вже знаємо наізуст".

„Десь ви у школи ходили, що все знаєте", махнув рукою сотник, а вихиливши чарку липняка і обтерши сивий вус вильотом, почав.

„Ото, коли ми в галицьку землю ходили, мій кінь так вам ізігнався був, що став такий, як отся дошка" — і показав на лавку. „Іду я ним через Ністер, а проти мене з другого боку по мості валить шляхтич на такому бахматі годованому, як пікна піч, тай до мене. „А звідки то", — питає, — „ваша милість такого повнокровного „румака" добули, мабуть більше сотні коштує".

„Хоч мій сивий, без презенції — кажу, — але великої цноти кінь. Я з ним, що схочу, те й зроблю".

„Я зі своїм теж".

„Ой ні!"

„Зроблю".

„Биймося о заклад, — хто виграє, того й кінь".

„Хай буде", згодився я шляхтич.

Я тоді свою хабету, як не попру, як не друлю, поручча тільки хрусь, а вона хлюсть у воду!

„А що, питаюся, зробить ваша милість те саме зі своїм бахматом?"

„Ой, — каже, не зроблю, не здолаю".

А я тоді скиць! і — сиджу вже на хребті його клячі і — дую. А він за мною: „Хлопе, — верещить — хоч кульбаку віддай!"

„Чия коняка, того й кульбака", — відповів я, і тільки мене бачив".

„Брещіть ще!" — кликало товариство, а Великан звернувся до Векли.

„Дозволите, пані матко, закурить носогрійку?"

„Будь ласка. Куріть, якщо ви за тютюном заскучали?"

Великан набив люльку, положив пальцями вуголь на тютюн і пустив дим з носа як із димаря.

„От, як гарно ми цей вечір провели у вас, паньматко!

І побалакали, і посміялися, і краси жіночої надивилися..."

„І ґулю за вухом добули", — завважив Мручко.

Не перша й не остання. Рад, що молодь не забуває наших кунштів козацьких, що не зводиться та не із'живається. І чомуб то нам не посидіти в отсих гостинних Гірках хочби й до голодної куті? А то бачу, що й цього року буде кутя без пуття. Може де в поході, у боях з москалями, а може на саме Різдво стадо голодних собак гризтиметься за мої кости, як за маслак".

„А вам би так борщику, хоч пісненького, але з ушками".

„Ой того!"

„Та линини з хроном, або коропини на солодко з родзинками".

„Ой тото!"

„Або осетрини, або хочби й щуку фашеровану по жидівськи".

„Хочби й щуку".

„А до того коржики з пшеничної муки з маком і з медом".

„Ой тото!"

„Та ще варенухи горяченької і липняку з пів ведеречка і узвару солоденького і що лиш на те все куті доброї — доброї".

„Товаришу!", гукнув на Мручка Великан. Не іскушай, бо лоб не твій! Даром чоловікові оскомину на зуби напускає. Бо кажіть же самі, чи не можна би нам по людському жити. І земелька плідна є, і річки рибні, і худібка випасається, так чортова мати наплодила отсих ворогів, накублилося Москви, Бельзевуб свого сина Петра між нас післав і ганяйся тепер за цею поганню, виваливши лизня (язик), як гонча собака. Що одних проженеш, то другі з иншого боку увіходять, — а дрисля їх напалаб, шляг би їх трафив, тю!"

І стали козаки нарікати на свою долю, маючи на гадці не далеке свято Різдва Христового, котре їм доведеться проводити не дома і, чи загалом доведеться? І мішалися зітхання з проклонами, жалі зі злістю, смуток із козацьким безтяменним завзяттям, від котрого столи дрижали, а шибки мов зі страху дзеленькотіли. Пощезали ділочки на хазяйчиних щічках, дівчата мовчки попритулювалися до своїх козаків, Одарка до осавула прилипла.

Нараз Мручко глемезнув кулаком об стіл, аж недопитий михайлик (чарка) на на ньому на пів ліктя підскочив і, пішов шкереберть. „Самі ми тому винні", — гукав. — Верзуни ми широкоморді, горлаї, з ротами від уха до уха, а з мозками як у курок. Шаблею то ми ще робимо незгірш, але розумом, то так виляємо, як здохле теля хвостом. Чужому будемо на запропале служить, але власного рейментаря послухати та постояти за ним, нам важко. Най лиш поховзнеться йому нога, хай він щось не по нашому зробить, так зараз і завиємо, як тічня вовків. А щоб ми околіли, а щоб нам пси на вальторнях марша заграли, бо ми нічого більше не варті...! Возьміть мене. Ірода окаянного. Як нині гетьмана нашого, його милість Івана Степановича, відступити хотів. Тікають другі, гадаю, чомуж би й мені не тікать? Подумайте, я, старий козак, а до того ще й шляхтич, Мручковський, мало що не осоромив себе, як гевал, як простий чорняк. Гетьман в опресії, президію свою покинув, маєтности лишив, на старости літ бурлакувати пустився, а все для нас, все для тієї України, а я, трястяб мене напала, завійницяб мені всунулася в боки, я його відречися хотів, як Петро Христа, і як куропуд хотів утікати з табору! Ах люди, люди тримайте мене, а то, або свій череп хамський розторощу, або вас повбиваю, як собак!"

Товариші скочили до нього, але в ту мить задудоніла земля, загрякотіли шаблі об ворота і собаки кинулися до них з таким бішеним лаєм, ніби вони їх пожерти хотіли.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◈ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◈ Видає Спілка „Українські вісті".

Published every Thursday in Edmonton ◈ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◈ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

КОМЕНТАР

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ

З ПРИВОДУ 350-ЛІТТЯ СМЕРТИ СВ. СВЯЩ. ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА (1623 — 1973)

Всечеснішому Духовенству,
Преподобному Монашеству та Вірним
Української Католицької Церкви

МИР У ГОСПОДІ Й
АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Дня 12 (25) листопада ц.р. сповниться 350 років від кривавої і трагічної для українського народу смерти Полоцького Архиєпископа Йосафата Кунцевича, який 12 листопада 1623 р., після відслуження утрені у Вітебську і перед Службою Божою, впав жертвою від смертельних ударів підбурханої вітебської товпи і віддав своє життя за єдність Христової Церкви і духовне добро свого народу. З цеї нагоди ми бажали б черговий раз поглянути на цю важливу постать в історії Української Церкви й українського народу, щоб у світлі сьогоднішнього екуменічного руху, який охоплює ввесь християнський світ, могти краще пізнати й точніше оцінити: яку ролю відограв Йосафат Кунцевич у нашому українському церковно-національному житті? Який вплив мала й має його мученицька смерть на дальшу долю поділеної Української Церкви? Чого вимагає від нас сьогодні кров св. Йосафата?

І. Геройський подвижник єдности Христової Церкви в українському народі

Берестейське Об'єднання Української Церкви з Апостольським Престолом у 1596 році є однією з найважливіших подій в тисячолітній історії церковного життя українського народу. Цим актом Українська Церква офіційно відновила давню злуку Української Церкви з Петровим Престолом, довершену в Римі її двома представниками, єпископами Іпатієм і Кирилом Терлецьким, і врочисто проголошену 23 грудня 1595 року Папою Климентом VIII у його конституції „Великий Господь". Приступаючи до тієї єдности, українські владики, під проводом Київського митрополита Михайла Рагози, писали 22 червня 1595 року Папі Климентові VIII, що вони рішили повернутись до єдности між Східньою і Західньою Церквами, із збереженням свого обряду та правопорядку, які плекали їхні предки під проводом Римського Апостольського Престолу і яку відновили були їхні попередники на Флорентійському Соборі (1439), а яка перестала існувати наслідком незгоди й поділів.

Це рішення української ієрархії являється великим актом її церковного ума, політичного думання і далекозорости, бо її провід зайняв ясне й правильне становище у відношенні до питання своєї самобутности, тобто помісности. Під оглядом богословським, силою цього рішення, Українська Церква ставала живою й органічною частиною вселенської Христової Церкви під проводом Апостола Петра і його наслідників, яким та наслідникам Христос урочисто й невідкличнo запевнив свою благодать, постійну поміч і опіку. Під оглядом канонічним, вона освободжувала себе від обезсиленого Царгороду, що, відірваний від Петрової єдности і політично поневолений турками, не тільки не міг їй допомогти, але й сам почав шукати опори в новоствореному (1589) Московському Патріярхаті. А знову, під оглядом обряду й дисципліни, український обряд ставав правно на рівні, в польсько-литовській державі, з латинським обрядом, відбираючи всім латинізаторам будь-яке право перетягати українців на латинський обряд і їх польонізувати. Вкінці, з точки політичного думання, Берестейська Унія замкнула раз назавжди Москві всі правні дороги до її втручування в церковні й національні справи українського народу. Звідси то така й ворожнеча, давніше царської, а сьогодні атеїстичної, Росії, з якою вона вогнем і мечем нищила й нищить Українську Католицьку Церкву.

Тієї великої, з історичної перспективи, ідеї, на жаль, не зрозуміли якслід ані кн. Константин Островський, ані владики Михаїл Копистенський і Гедеон Балабан, які пізніше відреклися від цього спільного рішення, ані церковні братства, ані велика частина української шляхти, яка виступила до боротьби проти цього далекосяжного почину. Пізніше негативна постава польської латинської Церкви виправдала почасти їх крок. Нова православна ієрархія, встановлена єрусалимським патріярхом Теофаном у 1620 році, мала привернути давнє становище Української Православної Церкви.

Речником, апостолом, символом і геройським оборонцем тієї української церковної єдности став Йосафат Кунцевич (1580 — 1623). Пройнятий любов'ю до Бога й своєї рідної української Церкви в родинному місті Володимирі Волинському, скріплений твердим аскетичним життям у манастирі, тоді ще Студитського Уставу у Вильні (1604), а пізніше зреформованим митр. Рутським і ним самим — Василіянського Уставу, збагачений благодаттю священства (1610) та впро-

(продовження на стор. 5.)

Вісті з Едмонтону

Старшопластунський вечір

„. . . в Пласті росте новий люд".
з Пластового гимну

В п'ятницю, 12 жовтня, в циклі відзначування Тижня Пластуна і 25-ти ліття Пласту в Едмонтоні відбувся старшопластунський вечір. А що це був відкритий вечір, то до Пластового дому зійшлися не тільки старші пластуни, але й гості, зокрема пластуни сеньйори та батьки. По короткому вступному слові гурткового, Любка Маркевича, перед глядачами відкрилася сцена пластової таборової ватри, а при ній дівчата і хлопці, наше старше пластунство. Ми відразу завважили, що якісь не такі в них однострої — замість зелених — гранатові хустки, спідниці якісь такі довгі і спереду вздовж защеплені на гудзики, великі пластові капелюхи у хлопців... ах, та цеж ватра з перед 25-ти років.

Чекаємо, що буде далі. Співають пісень, про щось гутoрять, але імена їх не ті, що ми знаємо, а якісь Міці, Наді, Зірки, Олі, Петри, Міми, Івасі і т.д. „Чи це спідниця Міці, в якій вона пластувала 25 років тому?" На Вірі вона, як на неї вшита. А відтак співали коломийки про перші пластові ватри в Едмонтоні, про нічний таборовий напад дівчат на хлопячий табор коли то комендантові Петрові викрали з шатра пластовий однострій та рано вивісили на ганьбу замість прапора на щоглі, як хлопці в відплату поприв'язували дівчат до дерев і треба було їх за той однострій викупляти. І пішов спомин у минуле...

Чи це можливе, думають собі сеньйори, що це вже 25 років минуло від того часу, 25 років людського життя, і що перед нами відтворюють цей спомин вже наші сини і дочки, співають тих самих пісень, снують і пускають в майбутність свої мрії-сни так як це ми робили 25 років тому? Серце стискає туга за минулим, але на душі приємно і ми щасливі, що якраз вони, наші діти, цей спомин нам приносять. Дай Боже, щоби за будучих 25 років ми могли бути свідками подібної сцени у виконанні вже наших внуків, щоби пластовий дух супровожав і їх до дальших висот і росту пластової ідеї, в вірності Богові і своєму народові.

По ватрі всі, зв'язавшись дружньо за руки, відспівали пластове „Ніч вже де". На закінчення вечора були висвітлені діяпозитиви з кількох гірських таборів едмонтонських пластунів.

Ольга Саварин

Привіти й резолюції

16-ГО ЄПАРХІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ ЛУКЖ В ЕДМОНТОНІ

Привіти:

З'їзд шле вислови глибокої пошани і відданости Їх Блаженству Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові Сліпому та запевняє свою піддержку в його плянах, завершення Української Помісної Церкви Патріярхатом;

Висловлює щиру подяку Преосвященному Кир Нілеві і Духовенству Едмонтонської єпархії за їхню працю та піддержку для нашої організації;

Вітає Красву управу та все членство ЛУКЖ в Канаді;

Вітає СФУЖО з 25-літним ювілеєм успішної діяльности;

Пересилає сердечний привіт нашим сестрам в Україні й запевняє, що ми про них пам'ятаємо.

Резолюції:

З'їзд стверджує поважний зріст нашої організації впродовж 30-літньої діяльности та її великий вклад в церковно та суспільно-громадське життя;

Закликає все українське католицьке жіноцтво включитися в наші ряди для посилення праці нашої організації;

Доручає управам відділів запрошувати молодь до співпраці та давати їй нагоду включитися активно в нашу церковно-громадську діяльність;

Доручає відділам працювати для організації садочків та Рідних Шкіл в кожній парафії та обов'язково подбати про катехизацію для дітей кожного року;

Посилити культурну працю відділів та в тій цілі виготовити плян праці на цілий рік;

Закликає відділ збирати експонати для Єпархіяльного Музею ЛУКЖ та допомогти придбати належне приміщення для нього, а також продовжувати курси українського народнього мистецтва;

Закликає членство більше цікавитися та включитися в громадське життя Канади, передовсім піддержуючи закони, згідні з нашими християнськими засадами.

Заохочує членство провадити християнське життя в родині, дбати про піднесення релігійного духа в особистому й церковно-громадському житті та завжди діяти згідно з християнськими засадами для добра ближнього.

1) Звернутися до СРТС, щоби вони не висвітлювали невідповідних для дітей фільмів.

1-а) Звернутися до канадського уряду, щоби висвітлювали українські програми для дітей.

Звернутися до красвої управи ЛУКЖ, щоби „Наша Дорога" віддзеркалювала більше життя й потреби організації. До відділів висилати тільки замовлені числа, а в будучому „Нашу Дорогу" переставити на індивідуальних передплатах.

Члени:

І. Павликовська, Л. Гладишевська, А. Бумбак, С. Курило, Л. Вацке, О. Ганкевич.

Нагороди за успіхи в українській мові

Едмонтонський коледж ім. Гранта Мек Ювана має найкраще устаткування для вивчення української мови, заявив Василь Савчук, голова шкільного комітету при КУК.

В. Савчук говорив з нагоди вручення нагород п'ятьом студентам коледжу за відмінні успіхи у вивченні української мови.

Коледж ім. Гранта Мек Ювана відчиняє двері для багатьох студентів, що хочуть вивчати українську мову. Устаткування для навчання української мові в коледжу — найкращі в Алберті й число учнів у клясах — обмежене. То значить, що більше число студентів може дістати кращу науку, ніж будь-коли перед тим.

Нагороду дістали такі студенти з Едмонтону: Мері Герод, Ріта Верстюк, Мері Паламарук, Ірина Топольницька, Доріс Гейден, із ст. Алберт.

УВАГА

З уваги на те, що ми мусіли друкувати в цьому числі „УВ" Послання Українських Католицьких Владик, закінчення статті адв. П. Саварина надрукуємо в черговому числі.

Ред.

В справі листопадових святкувань

В „Українських Вістях" ч. 46, 15 листопада ц.р. було подано неправильно під наголовком „Листопадові святкування":

„За ініціятивою станиці УСС" — має бути: „За ініціятивою УГА", а також помилково надруковано: „Голова станиці УСС" — має бути „Голова станиці УГА, о. митроп. рад. В. Чопей".

В дописі не згадано теж, що в часі панахиди в катедральній церкві співав чоловічий хор під орудою п. М. Іваника.

Вияснення хору „Дніпро"

При друкуванні ювілейних програмок хору „Дніпро", по поспішній перевірці, закралася прикра помилка, а саме: на сторінці призначеній для членів почесного комітету, пропущено ім'я п. Р. Осташевського — голови УНО, саме тієї організації, з якою хор „Дніпро" тісно пов'язаний й з якої залі вже від літ безплатно користає. Тому управа хору „Дніпро" перепрошує голову УНО п. Р. Осташевського за цю невмисну неувагу й вірить, що це оправдання знайде громадське зрозуміння, так в організації УНО, як і в його голови.

Ювілейний бенкет НТШ

У суботу, 24 листопада о 6 год. 30 хв. вечора почнеться ювілейний бенкет з нагоди 100-річчя НТШ. Місце бенкету: Авдиторія св. Івана, 10611 - 110 авеню, Едмонтон. Бенкет відбудеться під патронатом едмонтонського відділу КУК та Владик обох Церков. Головний промовець — інж. В. Мацьків із Торонта.

Сподіваємося, що українці Едмонтону та околиць візьмуть діяльну участь.

ВШАНУВАЛИ о. Б. СЛОБОДУ ЧСВВ

Корифей українського вокально-музичного мистецтва в Канаді о. Боніфатій Слобода ЧСВВ відмічував цього року 35-річчя своєї мистецької діяльности. В місцевостях його творчої праці, а саме в Вінніпезі, Ванкувері й Едмонтоні відбулися величні святкування на пошану цього знаменитого диригента хорів, скромного ченця в монашій рясі, але може найкращого інтерпретатора української народної пісні в Канаді.

О. Б. Слобода побачив світ у Востоці в Алберті 2 квітня 1915 р. в родині українських піонерів, закінчивши середню школу, вибрав шлях служіння українському народові — чернечий чин СВВ. Від ранньої молодости, маючи Божу іскру й замилування до української пісні, вже в новіціяті стає диригентом хору василіянських Братів. Рукоположений на ієромонаха в 1942 р., був призначений до Вінніпегу, де відкрились для нього широко двері до вокально-музичного мистецтва. Від свого учителя диригентури безсмертного О. Кошиця він навчився не лиш любови до української народньої пісні, але й правильної її інтерпретації прямо до тонкостей, що позначилось в його творчій праці, як диригента хорів у вище згаданих містах.

Отець Б. Слобода ЧСВВ диригує чоловічим хором в часі прийняття на його честь.

Весною ц.р. постав у Едмонтоні окремий комітет для підготови ювілею о. Боніфатія, який очолив д-р В. Байрак. В його склад увійшли представники УНД-ому, парафії св. Василія, ЛВУ, СУМ-у та диригент М. Свистун. У святкуваннях УНД-ім прийняв ролю господаря. М. Свистун приготовив концертову частину. На проби хору на заклик комітету зявились всі кол. хористи хорів, якими диригував о. Б. Слобода. Ювілей назначено на день 5 травня ц.р.. Святкування попередила довша стаття в „Українських Вістях", в якій описано мистецько-творчу працю ювілята за час його 35-річної діяльности в Едмонтоні, який зокрема став вершком його мистецької слави. В суботу, 5 травня, в день ювілею простора заля УНД-ому не могла вмістити всіх гостей і тому велика частина гостей з браку місця мусіла вдоволитись долішньою залею. За почесним столом біля о. ювілята, найближчої рідні, оо. собратів, засів суддя П. Грецкук з дружиною, близький приятель Ювілята. Господарем вечора був д-р В. Байрак. Свято почато молитвою, що її виконав мішаний хор парафії св. Василія під орудою брата ювілята п. М. Слободи. Головним бесідником, що представив 35-річний шлях ювілята, як ченця і диригента хорів був о. М. Ничка ЧСВВ. та керівник радіо авдицій „Вечірня година".

На мистецьку частину склались виступ мішаного хору св. Василія під орудою М. Слободи та виступ улюбленого хору ювілята „Думка", яким він диригував ряд років в Едмонтоні, тепер під орудою п. М. Свистуна. Самий ювілят диригував цього вечора двома своїми улюбленими піснями „Гамалія" Біликовського і „Тарасова ніч" з сольовим заспівом тенора М. Свистуна, що були мистецьким завершенням програми цього вечора.

На ювілей наспіло багато привітів, з яких важливійші вічитав господар вечора. Хлопці Ніл і Мирон Слободи вручили ювілятові китицю гарних троянд, М. Свистун — бандуру від усіх приявних а від себе платівку Служби Божої, у виконанні октети під його проводом. Голова УНД-ому І. Лагола вручив ювілятові почесну грамоту тієї найстаршої Едмонтонської установи. Зворушений виявами пошани до його особи в кінцевому слові, о. Б. Слобода дякував у першу чергу батькам, що дали йому любов до рідного народу, Божому Провидінню за чернече покликання й музичну іскру служити рідній Українській Церкві в Чині св. Василія В. та рідному народові дорогою плекання любови до української пісні в хоровому мистецтві. „Це для мене велика честь" — сказав достойний ювілят.

П. М. Свистун передає о. Б. Слободі ЧСВВ в дарунку бандуру.

Ювілейні святкування закінчено в неділю тиждень пізніше в домі брата ювілята Миколи та його дружини Л. Слободи, знаної громадської діячки голови єпархіяльної управи ЛУКЖ. Врочистість пройшла в дуже милій товариській атмосфері.

Образ небув би повним коли б не згадати творчої праці о. Б. Слободи, як диригента хорів в Едмонтоні. О. Б. Сло-

(закінчення на 5 стор.)

НАБЛИЖАЄТЬСЯ 1-ШЕ ГРУДНЯ 1973 РОКУ

Пригадуємо всім Високопреподобним і Всечесним Отцям, всім управам наших організацій, всім, кому дороге існування нашої української спільноти в Едмонтоні і Алберті, що 1 грудня ц.р. мусимо мати 200 наших діточок у віці від 4½ до 5½ років життя в нашому передшкіллю в Едмонтоні. Без такого передшкілля не матимемо повної української державної школи у вільному світі у 1974 році.

Зробім усе, що в наших силах, не прогавмо золотої нагоди, бо нас засудить історія і наші власні діти!

УВАГА!

НОВІ – МОДЕРНІ ДОГІДНІ ЗАЛІ

Одна на 600 осіб, друга на 200 осіб, третя на 100 осіб – до винайму на весілля, товариські та родинні прийняття та інші нагоди.

За ближчими інформаціями телефонуйте по 6-ій годині вечора на ч.: 478-4881

Догідне паркування на 1,000 автомобілів.

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ . . .

(продовження з стор. 4.)

ваджений у ряди наслідників апостолів чином єпископства (1617), він виступає посеред творців і подвижників Поєднання, як Богом даний його речник і оборонець. Для нього, що жив і віддихав повнотою літургійного життя своєї Церкви, питання церковної єдности було таке ясне й таке повне Божої правди, як її величні й світлі богослужби. В його розумінні, всі літургійні книги Української Церкви, що були молитовним висловом і визнанням її віри та прилюдним виявом набожности її дітей, вказували шлях і провадили до тієї єдности. Визнання ними першенства Петра і його наслідників у Христовій Церкві було для Йосафата наглядним доказом правдивости Української Церкви в її єдності.

Ось як переконливо й розумно він аргументує: „Таким чином і наш народ руський прийняв свою віру в такий спосіб, що патріярхи підчинялись римському єпископові, наші ж митрополити віддавали послух патріярхам. А коли патріярх, іменем Керулярій, п'ятдесять літ по Володимировім хрищенні відмовив Папі послух, наші (владики) йому не підчинились, але віддавали послух Папі, що можна бачити з історії описаній у збірниках, коли розказується про перенесення мощів св. Миколая 9 травня. Це свято установив сам Папа Урбан (або Герман, як наші слов'яни його називають) у сто два роки по хрищенні Руси, і Русь це свято прийняла, а греки не прийняли, бо в тому часі вони із запеклости виступали проти Папи і в ці наступи старанно втягали нашу Русь через свої твори, які і тепер можна знайти в слов'янських книгах. Вони так Русь стурбували, що коло року 1130, за київського князя Із'яслава, Русь зовсім залишила патріярха (царгородського), і руські єпископи, самі собі вибравши митрополита, його висвячували, що тривало не малий час, як про це свідчать руські хроніки. А тут дивись, як ці несовісні люди опоганюють своє гніздо, гнівлять Бога і Його правду і своїх предків і цілу соборну й апостольську Церкву, називаючи Папу антихристом і єретиком”.

Він доказує вищість безженного духовенства, бо воно може більше працювати й вчинити для Церкви й народу. Він великий патріот, їздив до Києва і переконував печерських монахів про єдність Церкви з церковних книг, так само й у Вильні — у двох найбільших осередках, церковних і національних. І до Варшави їздив із митр. Рутським, щоб боронити нашу Церкву. Тому то митрополит Йосиф Велямин Рутський поручав королеві на єпископа людину „в писме і в науце добре виученого, живота побожного, в делах церковних умеетнаго Отца Іосафата Куцевича”. Коли канцлер Сапіга взивав св. Йосафата, щоб не виступав проти православних і насильно не перетягав їх на Унію, то він рішуче це заперечив, наче б він колинебудь і когонебудь силою перетягав на Унію. Він мусить однак себе боронити, коли православні втопили в Києві ігумена Видубицького манастиря, а козаки стяли голову протопопові в Царгороді. Він ніколи не вислугувався по-невільницькому інтересам тодішніх сусідніх ворожих нам політиків.

І наші православні історики признають, що св. Йосафат у своїх письмах виступає як свідомий Русин-Українець: „наш народ руский, наша Русь, церква наша руска”. Його манив із Вильна, Полоцька й Вітебська Золотоверхий Київ, і печерських монахів уважав своїми. До кінця життя почував себе русином, а ніколи поляком, як то деякі хотіли б. Це хіба не блага річ, що тоді, коли він писав свої численні твори народньою мовою (тільки два листи до канцлера Сапіги по-польськи), та православний Смотрицький і інші в Києві писали по-польськи. Він доказував, що Поєднання-Унія не чужа українському народові, і тому митрополит Рутський видвигнув був тоді справу нашого патріярхату.

Свою живу віру в єдність Христової Церкви під проводом Римських Архиєреїв проповідував Йосафат живим словом, поширював пером і виявляв цілим своїм життям. Але міць його апостоляту була не так у людських засобах його мови й проповіді, як радше в якійсь невидимій силі, що полонювала його слухачів. В містичний спосіб він так глибоко й так всеціло відчував Христове бажання єдности Церков, що його віра в цю правду і його любов до неї поваловала всі людські труднощі, які ставили його противники. Тим то він заслужив собі від них назву „душехвата”. В очах своїх сучасників він був живим символом Берестейського Поєднання. Таким уважала його тодішня державна влада в особі великого канцлера литовського Лева Сапіги, так трактував Йосафата найбільший його противник, православний Архиепископ Полоцький Мелетій Смотрицький, так на нього дивилися українці католики.

І тому ціле вістря спротиву, що мало довести до вітебської трагедії і мученицької смерти Йосафата, було звернене в його сторону. Йосафат мужньо прийняв цей визов Божого Провидіння і своєю кров'ю запечатав любов до Христової Церкви й свого народу. Його жертва мала започаткувати новий етап у церковному житті українського народу. На майбутнє він шукав розв'язки своїх релігійних проблем не в утечі від Петрового Престола, але у відповідній формі поєднання з ним.

У мучеництві св. Йосафата відкриваємо окрему особливість його жертви. Його мученицька смерть — це не звичайне мучеництво за віру, характерне для відомих і невідомих мучеників у Христовій Церкві, зокрема ж мучеників перших віків християнства. Мучеництво-жертва св. Йосафата — це мучеництво за єдність у вірі, за єдність Христової Церкви. І його жертва — це наслідок людської гріховности, яку спричинило роз'єднання християн. Вглиблюючись в історичне минуле Христової Церкви, знову ж з болем треба сказати, що хоч саме історичне роз'єднання було спричинене чужими давній Русі-Україні народами, загалом охрищена в X столітті наша українська Батьківщина через непригожі умовини стала полем, на якому впродовж століть почали зударятися сили за-і-проти церковної єдности. Пастирі й вірні Помісної Української Церкви, пройняті духом Євангелії і заповітом Христа: „Отче святий, нехай усі будуть едино”, і надхнені молитвою св. Літургії: „о соединенії святих Божіїх Церквей”, намагалися привернути церковну, не нами розбиту, єдність. Собори Ліонський, Флорентійський, Берестейський — це свідки тих старань, а мученики часто в обох вітках однієї Церкви — це жертва на шляху тих змагань за єдність.

II. Вплив смерти Йосафата на поділену Українську Церкву.

Так як життя Йосафата було символом проповідання єдности Христової Церкви, так його смерть почала діяти як видимий доказ тієї істини. Майже всі його вбивники, разом зі своїм провідником, стали опісля по стороні Берестейського Поєднання і померли членами Вселенської Церкви. Найбільший його противник Мелетій Смотрицький, потрясений вітебською трагедією, виїхав найперше на Схід, щоб упевнити себе в правильності своїх переконань, але повернувся з тієї подорожі заведений та почав акцію поєднання українців під гаслом, щоб „Русь не нищила Руси”. А коли ці його старання не привели до бажаних наслідків, він прийняв у 1627 році католицьку віру і став також апостолом Берестейського Поєднання.

Це загальне бажання поєднання між католиками й православними прибрало в роках 1623-1629 дуже важливу форму й напрям, а саме, щоб ця єдність відбулась через створення Київського Патріярхату, що був би у злуці з Апостольським Престолом. Католицький митрополит Велямин Рутський і православний митрополит Йов Борецький очолили цю акцію. На жаль, цей великий і правильний почин не довів до бажаного успіху через смерть Йова Борецького і через вороже наставлення церковних братств і козаків. Сама, однак, ідея Київського Патріярхату, як спільного лучника до церковного порозуміння, не завмерла. Вона віджила з новим динамізмом у роках 1636-1639, за митрополитів Рафаїла Корсака й Петра Могили. Потім пізніше, в роках 1643-1648, під проводом нового католицького митрополита Антона Селяви і Петра Могили, вона ще включила два нові доповнення, а саме: створення Київського Патріярхату з перевіркою основ Берестейської Унії і включення до нього відношення Української Церкви до царгородського патріярха. В тій цілі йшли наполегливі переговори між католиками й православними, варшавським королівським двором і римською курією. Але збройний виступ Богдана Хмельницького в 1648 році проти Польщі та деякі неприхильні для справи католицькі чинники в Польщі й у Римі припинили на час ці преважливі старання, бо вже у XVIII ст. були вони знову відновлені.

Про цей позитивний і добродійний вплив жертви св. Йосафата на дальший хід подій у поділеній Українській Церкві зворушливо свідчив у 1628 році перед беатифікаційною комісією митр. Йосиф Велямин Рутський: „Знаю, — писав він — ...що не нашим знанням, не нашою дбайливістю, не нашим трудом, не нашою пильністю діється те, чого перше не було, хоч і ми і сам слуга Божий (тобто св. Йосафат) працювали більше за всіх; а однак не могли ми зм'ягшити твердого каміння роздору, бо це було зарезервоване його крові, чого свідком і Полоцьк і Вітебськ”. Значить, смерть св. Йосафата закріпила Берестейське Поєднання і спонукала Українську Церкву шукати спільного порозуміння у спільному Київському Патріярхаті в єдності з Апостольським Престолом.

III. Домагання св. Йосафата від українців сьогодні

Сьогодні мощі св. Йосафата, що був проголошений блаженним (1643) Папою Урбаном VIII і зачислений до почоту святих (1867) Папою Пієм IX, спочивають у величавій базиліці св. Петра в Римі. Історія їхнього скитання, це, з одного боку, трагічна доля нищівної акції проти Української Католицької Церкви, а з другого боку, це наявний доказ особливої опіки Божого Провидіння над святими мощами українського мученика, над спадщиною його мученицької смерти і над Українською Католицькою Церквою. Найперше, їх треба було рятувати перед профанаційними плянами царя Петра I (1705) і вивезти з Полоцька в Білорусі до Білої Підляської на Холмщині. Там вони були замуровані в церковному підвалі (1873-1917). При кінці першої світової війни (1917), вдалося їх віднайти й перевезти до Відня, звідки, після зайняття столиці Австрії (1949) совєтськими військами, треба було знову перевезти в інше певне місце. Тим разом їх спроваджено до Риму і там, 1963 року, в часі 2-ої сесії II Ватиканського Собору, були торжественно зложені, завдяки старанням Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, у престолі св. Василія Великого в базиліці Верховного Апостола Петра.

На землях України сьогодні обі галузі нашої поділеної Церкви є поставлені поза рямцями державного закону: там має право на існування тільки Російська Православна Церква, яка мусить бути на услугах безбожницького уряду. Для Української Церкви там сьогодні законного місця немає. За оборону найосновніших прав тієї Церкви наші брати-католики й православні — жорстоко караються, а то й віддають своє життя...

Тому смерть Пастиря Помісної Української Цер-

(закінчення на стор. 7.)

Вшанували о. Б. Слободу . . .

(закінчення з 4 стор.)

бода прибув до Едмонтону на становище пароха катедрального храму св. Йосафата 1953 р. і зараз почав організувати молодечий хор дівчат Марійської Дружини, опісля перебрав диригентуру катедрального хору, а згодом зорганізувався великий чоловічий хор з представників різних світських організацій при УНД-омі, якого душею і диригентом стає о. Боніфатій. При наполегливій і інтенсивній праці диригента, хористів, а зокрема солістів, що творили тверде ядро хору, як А. Моргардт, М. Іваник, М. Соханівський, М. Свистун, Л. Пастушенко, брати Климковичі, зокрема Юрко, Л. Катола-Мороз та інші, хор дав свій вдалий концерт в УНД-омі ще таки 1953 року. На початку пісні звучали несміливо, згодом хор став найкраще віспіваною мистецькою одиницею в Едмонтоні, а може і в цілій Канаді. В репертуарі хору було багато пісень з церковною і світською тематикою. Хор об'їхав всі більші скупчення Алберти та показав найкращі зразки хорового мистецтва через ряд років так і в Едмонтоні, на всіх імпрезах місцевого відділу КУК і складових організацій, що були творцями хору, а зокрема УНД-ому і ОУВФ. В часі Різдва кожного року хор давав концерти колядок на радіо й телебаченні. Найвищим досягненням хору був виступ на відкритті ювілейної авдиторії в Едмонтоні, де він здобув перше місце і найвищу оцінку фахового критика з Голівуду в місцевому щоденнику „Едмонтон Джорнал”. Треба завважити, що серед хорів, які виступали на відкритті, були хори чисельно більші, ба навіть з більшим вишколом, однак честь припала таки чоловічому хорові „Думка”, що принесло славу усім хористам, зокрема диригентові та всій українській спільноті в Едмонтоні і в Канаді.

По виїзді о. Б. Слободи з Едмонтону на становище протоігумена Канадської провінції в 1959-му році, хор продовжував діяльність під орудою одного з солістів хору, М. Свистуна й на святкуваннях сторіччя Т. Шевченка в Ювілейній авдиторії з піснею „Гамалія” осягнув вершок хорового мистецтва. Згодом хор перебрав М. Іваник і хор, по минулорічній перерві, продовжував свою діяльність у відмолодженій формі і пройшов правильно два десятиріччя свого існування на службі української громади Едмонтону та околиць.

Про любов до української пісні о. ювілята хай послужить один факт. Авторі цих скромних рядків два роки тому довелося побувати у Ванкувері та відвідати ювілята, який запросив мене послухати платівку та тасьму виконаних пісень хору „Думка” під орудою ювілята „лишень на 15 хвилин”. Замість „15 хвилин”, я вийшов з черничої обителі після трьох з половиною години, і захопив ще останній автобус по півночі, щоб поїхати до свого мешкання. Слід теж згадати, що о. ювілят виконував працю диригента безкорисно.

Едмонтонський поет Дан Мур на ювілейних святкуваннях рецитував свого вірша, присвяченого о. Боніфатієві. В останній строфі він написав таке:

Прийми цей день від нас
у нагороду.
Нехай не гасне серця
дужий пал!
До стіп Творця —
від нашого народу
Стели цвіт пісні рідної
хорал.

НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА, ОТЧЕ ЮВІЛЯТЕ!

М. Сус

Іван Дзюба на волі

Як подає „Едмонтон Джорнал” за 14-те листопада на стор. 38: Іван Дзюба, видатний український письменник і критик був відпущений з десятилітнього ув'язнення і висилки після зречення від своєї критики московщення в Україні, подає московська пресова агенція ТАСС. 42-ох річний Дзюба — автор контроверсійної книжки „Інтернаціоналізм чи русифікація?” Згідно з повідомлення ТАСС, Дзюба „безповоротно засуджує” свій твір і тепер пише нову книжку щоб поправити „мої колишні помилки”.

► **Найбільше срібла** в цілому світі видобувають у Мексику.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ПЕНСІОНЕРІВ

При Народному Домі в Едмонтоні створилось Товариство українських пенсіонерів, або „Ретайред Юкрейніан Кенедієн Асошіейшн”. Почалося з того, Австрії. Тоді з повним вояши, як другі народи організуються, разом з кількома іншими людьми, скликав сходини пенсіонерів, на які вписалося зразу 60 членів.

Обрано 12 людей до управи Товариства, а серед них — голову, секретаря й скарбника. Склали програму і вирішили сходитися кожного понеділка. На сходинах показують всякі світлини, члени оповідають про своє життя на фармах, в місті про те, як вони ходили й шукали і фарми й роботу, як починали фармувати без належного знаряддя, як будували з дітьми в землянках, як збирали свій перший врожай... Як пізніше будували хату, школу, церкву, народні доми.

Бо в ріднім краю не було ні землі, ні хліба. А тут, з Божим благословенням, з часом вони доробилися доброго маєтку, виховали своїх дітей і дожили до старости, роздали дітям своє добро, а самі перебралися до міста на спочинок.

В місті почали діставати пенсію, прилучилися до церкви, заснували Товариство пенсіонерів, яке не завжди працює гладко, бо в ньому є люди неприхильні до роботи товариства. Хотілося б, щоб більше свідомого елементу вписалося до Товариства, і, щоб у ньому було більше згоди та любови.

Бо й справді Товариство може бути дуже корисним для своїх членів. В ньому можна почути добрі відчити, побачити цікаві фільми, поговорити, посміятися, розвеселитися, а то дуже важливе для здоров'я старших людей. Тепер будемо готуватися до коляди.

За десять місяців існування Товариства в ньому відбулося 28 сходин та п'ять надзвичайних засідань управи. Члени Товариства вислухали доповіді: про Тараса Шевченка, виголошену п. Якимечком; про здоров'я — д-ром Снігуровичем; про посмертну волю — п. Саварином.

Товариство влаштовує прийняття з нагоди днів народження, іменин, як наприклад п-ву Ніньоваським. Інше прийняття зробило Товариство з нагоди 90-тиріччя одного члена, який дуже радів з того, що його не забули. Але в день прийняття трапилася прикра пригода, хтось, бажаючи ювілятові всього найкращого, стиснув його так сильно, що довелося брати ювілята до шпиталю.

Товариство відсвяткувало іменини свого голови К. Кантора, секретаря Дм. Прокопа, скарбника Я. Чайківського. Ці три особи найбільше працюють для товариства. Допомагає їм п. Дорош. В жовтні товариство зробило їм несподіванку, бо всі чотири народилися в цьому місяці.

Між гістьми був катедральний парох о. Ю. Ковальський, який проказав молитву. Господарем цієї пам'ятної вечірки був п. Г. Якимечко. Він покликав ювілятів до слова, і вони говорили про своє життя-буття, про свої успіхи.

Голова Товариства говорив про організацію та її труднощі, згадав, що всього в околиці церкви та УНД-ому є близько трьох сот пенсіонерів і їх усіх слід би охопити.

О. парох звернувся до кожного ювілята окремо, бажаючи їм доброго здоров'я, витривалости... Потім всі заспівали „Многії літа”. П. Г. Якимечко подякував о. парохові за його присутність, що вшанував ювілятів, подякував усім за їхню присутність і співучасть. Вечір був закінчений молитвою, після якої гості розійшлись додому.

Д. Прокоп

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ВІКТОР КУПЧЕНКО

В. ГАВРИШ

Покійний Віктор Купченко мав ще одну добру прикмету. Він ніколи не любив перечитися, або когось переконувати, щоб поставити на своїм. Він знав дуже багато бо багато читав, але своїм знанням ніколи не чванився й в часі дискусії ніколи того не видвигав. Як він бачив, що когось не може переконати про слушність свого твердження, то тоді уступав й казав: „Та най буде вже так, як кажете”. Я нераз питався його, чому він дальше не доказував слушности своєї справи. Він звичайно відповідав: Та що з того, що я навіть своїми словами докажу йому, що я маю рацію. Він усе одно мені не повірить. „А так нехай йому здається, що він мене переконав й має рацію. Може колись сам пересвідчиться, що рацію мав я, а не він і тоді побачить, що перечився даром”. Як Купченко когось про щось переконував, то ніколи на те, щоб поставити на своїм, але щоб справу направити. Коли Купченко рішився залишити працю в „Українських Вістях” й зачинати власну друкарню, він знайшов площу під будову на 96-ій вулиці і 103 авеню й питався мене, що я думаю про ту околицю. Я йому сказав, що, на мою думку, ця околиця добра, бо то в центрі міста й друкарня повинна тут добре розвиватися. Він зараз відтак збудував свій будинок, купив машини й зачав вести друкарню. Незабаром відтак повернувся з війни син Володимир, який дослужився в армії ступня майора, й почав працювати разом із батьком у друкарні. Цю друкарню „Алберта прінтінг” Володимир провадить й досі.

Покійний Купченко був дуже корисним на всяких зборах, де доходило нераз до суперечки й ніодна сторона не хотіла другій поступитися. Він, звичайно, тоді казав: „Знаєте що? Відложім цю справу на другий раз, а в міжчасі її ще передумаймо й на чергових сходинах чи зборах її вирішимо”. І так звичайно бувало. Купченко дуже не любив диктаторів, які накидали свою думку другим й хотіли все поставити на своїм. Він старався завжди довести до порозуміння, щоб всі робили однозгідно й щоб ніхто не був під враженням, що мусить виконувати волю чи забаганку когось другого.

Дочка п-ва Купченків Мирослава віддалася за адвоката І. Дікура, який був федеральним послом, а тепер є начальником окружного суду в Едмонтоні. Вона, як зрештою всі діти п-ва Купченків, є свідома українка й добра українська патріотка.

Друга дочка Вікторія одружена також з українським адвокатом П. Шевчуком, який веде адвокатську канцелярію в Едмонтоні й бере живу участь в українському громадському житті. Всі троє дітей п-ва Купченків йдуть слідами свого батька й приносять честь своїм батькам.

Покійний Віктор Купченко був членом Української Православної Церкви та членом СУС, але я ніколи не чув, щоб він виступав проти якогось іншого віровизнання. Він завжди говорив, що по смерти ми всі підемо до одного й того самого Бога. Зрештою про його наставлення до іншого віровизнання говорить найкраще факт, що він довгі роки працював в „Українських Вістях”, які видавали українці-католики, й то в той час, коли велася заїла й надто перебірчива боротьба між обома нашими Церквами. Він до того не вмішувався й я не чув, щоб він публічно когось критикував. Він свою Церкву любив, але всі інші шанували, а не доптав.

Пам'ятаю, що нераз дехто, в часі дискусії, накидався на Купченка, що буковинці належали колись до Російської Православної Місії. Купченко мав на те завжди готову відповідь: „А де ми мали тоді належати, як нашої Православної Церкви не було, а була лиш російська”.

Попри свою працю в друкарнях, покійний Віктор Купченко знаходив ще час працювати в різних галузях українського життя

(закінчення на стор. 6.)

РОЗВИТОК МІСТА

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

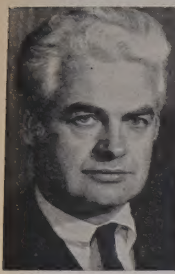

Мейор Айвор Дент

Після одного року існування та після довших переговорів із представниками підприємств, що займаються розбудовою міста, треба піддати перевірці стандартні контракти відносно умовин для розвитку. Тому рада комісії для справ розвитку міста подає такі пропозиції міській раді до затвердження:

(1) Що ціна за кожних додаткових 5% з цілої території, що підлягає розвиткові, яку купується для публічного вжитку та за землю, закуплену містом для побудови більших доріг від тих, що розбудовують дану дільницю, була встановлена на 5,000.00 долярів від акра на 1973 рік та щоб та ціна зростала кожного року відносно до звичайного проценту кожного січня чергового року з додатком 1-го проценту.

(2) Щоб місто мало право включити відсотки від коштів за закладення великих каналів для відпли в у води до тої частини коштів, що її платять ті підприємці, що ведуть розбудову. Висота відсотків кожного року буде рівнятися найнижчому банковому відсоткові кожного 1-го січня року з додатком 1-го процента.

(3) Там, де треба би обчисляти відсотки від уже закладених каналів, треба відсотки обчислити від того часу, коли міська рада затвердить пропозицію ч.: 2.

(4) Ціна не може перевищати оцінки, що її подадуть кваліфіковані таксатори. Рада комісії для справ розвитку вважає, що ці пропозиції є корисні і для управи міста і для тих, підприємців, що займаються розвитком даних дільниць. Завдяки цим пропозиціям витворюється заохота розвивати нові міські дільниці. Лише 17 липня 1972 року міська управа Едмонтону одноголосно устійнила правильник для укладання умов при розбудові міста. Ці пропозиції були затверджені такими вказівками міської ради з дня 6 березня 1972 року: „Щоби проєкт стандартних умов для розвитку міста був представлений безпосередно комітетові для публічних справ для розгляду та дальшого звіту міській раді".

Згідно з цим проєктом земля, що її місто закупить для публічного вжитку, тобто 5% з закупленої землі та земля, потрібна для побудови більших доріг буде заплачена по ціні, яка буде устійнена відповідно до цін, що їх платять за більші земельні площі в тій околиці.

Ухвала відносно побудови великих каналів була винесена міською радою 24 січня 1972 року. Втому часі устійнено такі напрямні: „Увесь кошт закладення великих каналів (48" у промірі та більших) буде зачислений безпосередно тим теренам, які розбудовуються, пропорційно до користей, які ці терени матимуть із каналів; надзвичайні кошти за закладення надзвичайно великих каналів або доведення їх до значно віддалених теренів, які розбудовуються в рямцях каналізаційної системи, запланованої управою міських водопроводів та каналів, має покривати тимчасово той, хто перший розбудовує цю дільницю: коли ж згодом й інші дільниці, що користатимуть із вищезгаданих каналів, захочуть розбудовуватися, місто стягне з них надзвичайні кошті й поверне їх тому, хто перший покривав кошти каналізації; від тої доплати не вільно буде брати відсотків".

Тепер можуть бути заторкнені зміною політики відносно числення відсотків умов з дільницями Кларвю і Ґермітедж, Вестрідж і Б.А. С.М. (де можна буде числити відсотки від 1 січня 1977 р.)

У зв'язку з пропозицією ч. 1. при більшості умов, заключених досі, або обговорюваних з тими, що хочуть розбудовувати якісь дільниці, включено застереження купна 5% додаткової землі по ціні 5,000 долярів за акер. Від того часу, коли затверджено стандартні умови для розбудови міста, міська рада затвердила умови для розбудови та загальний плян розбудови Кассельман Стіл Гайтс й там включено умову про закупно додаткових 5% землі по ціні 5,000 долярів за акер.

Застереження, „що ціна за додаткових 5% землі" повинна бути устійнена відповідно до цін землі в даній околиці не ставить обмеження що до часу й тому, як розпочинається розбудова вищезгаданої дільниці, вартість землі в тій околиці та пересічна ціна на землю підходить різко вгору. Ця ціна буде ще вища, як в тій дільниці буде введено різні послуги. Тому, щоб устабілізувати ціну такої землі, ціна 5,000 долярів за акер є відповідна за закуп такої землі в 1973 році.

Додання проценту в висоті звичайної відсоткової стопи, що його додається до ціни 5,000 долярів за один акер, починаючи від 1 січня 1974 року, відповідає зростові цін на того роду землю.

Відносно пропозиції ч. 2, включення відсотків є конечним з уваги на те, що там, хоч з більших каналів користають більше підприємців або вони є догідні для більшого терену, як означена пляном територія, в якій включено більчу кількість землі, на якій мають бути будовані будинки, первісний підприємець, що буде розбудовувати лиш одну частину землі, не зможе відібрати вкладених трошей у відносно короткому часі. Тому, що багато теренів, означених у первісному пляні, будуть розбудовані щойно протягом 15-20 років, є самозрозуміле, що первісний підприємець повинен дістати зворот своїх грошей від інших підприємців в тому часі і неконечно мусить бути зв'язаний з розбудовою тої дільниці в то-

(закінчення на стор. 7.)

Грудка слів на могилу бл. п. Якова Стратійчука

о. Ст. Семчук

Годиться і конечним є написати і доповнити сумну вістку про відхід від нас бл. п. Якова Стратійчука, першого домініяльного голови БУК-а, одного з перших наших і постійно активних членів, визначного громадянина Канади і заслуженого члена нашої Церкви. Нехай ці слова будуть висловом моєї глибокої пошани до покійного і може принесуть промінчик потіхи для родини, особливо для вдовиці.

Отже. З погляду християнського бл. п. Яків Стратійчук був невгнутим, коли ходить о приналежність до Української Католицької Церкви. Так само, як його родичі, нині покійні вже п-во Стратійчуки. Я не хочу в цім віці діяльоґів і прекрасних об'явів поєднання внутрі нашої релігійної суспільности взагалі в Канаді надмічати і відслонювати дуже болючих ран. Навпаки я заявляю тут, що дякую за ласку дожити й бачити ще моїми очима тут в Канаді то величне і світле поєднання на релігійному полі й молю Бога, щоби воно стало основою дальшої нашої будучности в цій нашій вітчині, через чистоту намірів і щирість чину. Все таки були інші часи і ми тоді страшно терпіли. Розбиті, роз'єднані, поділені і воюючі самі проти себе, без уваги на середники й наслідки, ми таки оціліли та перемогли. Наша Церква існує й буде існувати, бо вона Христова, що є з нами по всі дні до скінчення віків.

В часах найвищого напруження повстав БУК і світло оберіг душу народу, виявив позитивно силу нашого релігійного переконання й причинився до нашого росту можливо до найвищих вершин нашого розвою в Канаді. Не можна ніколи того забути, що тоді якраз на чолі того росту стояв бл. п. Яків Стратійчук. Своїм поведенням, що найбільше свідчить про нашу релігійність, нашу віру через життя з віри, він дав неоспорний доказ живучости нашої Церкви, як запоруку її розвою й будучности. Нам голосно і публічно ворожили смерть. Ми, дякувати Богу, виросли і розрослися з одної місійної округи, котра, на щастя, першою на цім суходолі дістала свого власного Владику з повними правами єпископа, за якою слідувала Америка, що нас тепер три єпархії і митрополію, як завершення. Велика заслуга якраз для тої справи належить покійному. Він був практикуючим українцем католиком і своєю появою всюди свідчив про правду і післанництво нашої Церкви.

З політичного погляду він дав для Канади свою працю, жертвенність і свідоцтво постійности переконань в позитивній дії: організувати людей для правди і добра, єднати а не розбивати, кріпити а не ослаблювати, а як треба то навіть терпіти ради правди і справедливости. Були такі часи, що я дістав анонімно вирок смерти з погрозою, що на мене „куля чекає". Я не забуду того ніколи, що покійний навмисне відпровадив мене тоді на станцію в Канорі, коли я відїзджав на відправу і нераз виходив як я вертав, цілий за Божою ласкою і поміччю. Він не жалував свого гроша на потреби БУК-а і Церкви загалом. Так, як ми всі, поносив усі кошти на поїздки організаційні, сам з власної кишені. Постійно був він на окружних чи провінціональних чи домініяльних з'їздах. Я ніколи не чув прикрого слова на нікого з його уст, він вмів і хотів висловитися як найкраще навіть про звісних і заїлих противників того всього, що для нього і його родини було дорогим і святим. То була найкраща політика практики життя для Канади і зокрема для консервативної партії, котрої він був все льояльним членом.

З соціяльного погляду то був банкир помочі, що помагав і поміг неодному в потребі, але не використував нагоди для збільшення власних доходів чи становища. Дай Боже, щоби ми все в Канаді мали таких банкирів, як покійний, що літами був чинний в Комерційнім банку, а коли відійшов на заслужений відпочинок після сповнених літ, то ще під час другої світової війни на окреме прохання, не відмовився, але служив дальше, коли був брак досвідчених службовців на всіх ділянках в Канаді. Він дав мені нагоду купити першу мою хату і фарму в Канорі. Хата продана, але фарма є і буде служити для справ нашої Церкви в Канорі, бо так я зрядив у своїм завіщанню, щоби як казали мої покійні мама, „була пам'ятка". Він теж постарав для канорської церкви два суміжні з посілістю лоти, що місто „продало" тоді за номінальну ціну двох долярів, де нині парафія має відповідну резиденцію і прегарний город. Він був інструментальним у всіх позитивних починах парафії, коли треба було будувати парафіяльний дім, великий і просторий на сходини, обіди, підприняття і коли в парафіяльній касі не було жадного покладного гроша. Ми жили тоді з місяця на місяць, ледви оплачуючі з приходів біжучі видатки. Але Бог так дав, що тих грошей ніколи не бракло, подібно як не бракло муки ні оливи вдовиці в Сарепті Сидонській, де загостив пророк Ілія. То дивне явище. Та глибока і нічим неоправдана віра в постійну Божу поміч не тільки в надприроднім життю, але в цім грошевім торзі, де люди так чуйні, настороженні і рішучі. Ми бралися тоді за будову з одиноким капіталом, а це була надія на Божу поміч і віра, що Бог нас ніколи не опустить. Справді, Бог нас ніколи не опустив, хоч наші парафіяни в Канорі то були самі один в один найбіднійші люди міста, між котрими покійний та ще двох-трьох були винятками.

Покійний виховав прегарно свої доні, так само у вірі, надії і правді, як був він та його жена, повіддавав їх щасливо, всі за українців католиків, щоби творили взірцеві родини, та були приміром для нас і для Канади.

Нехай його світла постать буде для нас натхненням витривати в житті серед всіх обставин, не очікуючи для себе інших почестей, крім Божої ласки і вдячної пам'яти в людей, бути приміром і світлом серед темряви, невгнутим провідником серед суворих і тяжких труднощів, українським християнином в повнім того слова значенню, взірцем, як жити і побіджати. Відійшов від нас великий канадець українського роду, піонер і патріот. З молитвою нехай це буде від мене грудка слів на вічну йому пам'ять.

Віктор Купченко . . .

(закінчення з стор. 5.)

зразу в Вінніпеґу, а відтак у Едмонтоні. В Вінніпеґу він працював у Народному Домі, Взаїмній Помочі, Червоному Хресті в парафії св. Покрови та інших організаціях. В тих всіх товариствах та установах його часто вибирали до управи, звичайно на становище секретаря. Він мав гарний голос і любив співати в хорі й перша проба хору св. Покрови в Вінніпеґу відбулася в домі Віктора Купченка. А в хорі Народного Дому він співав через 20 років.

Віктор Купченко брав теж радо участь у різних представленнях, виконував різні ролі, а багато разів був і режисером вистав.

Він був теж неодноразово учителем у старших клясах школи св. Покрови в Вінніпеґу та укладав лекції для тої школи.

Завдяки свойому начитанню й знанню він знав багато й радо ділився своїм знанням із другими, виголошуючі доповіді та реферати на різні теми. Він вмів говорити ясно й приступним стилем так, що його доповідей та рефератів люди радо слухали.

► **Албертське** міністерство рільництва перестерігає мешканців околиць, що межують із Саскачеваном перед можливим напливом скажених сконок із Саскачевану, які можуть кидатися на худобу та людей і спричинити скаженину.

Вернон, Бр. К.

ПОХОРОН БЛ. П. МАРІЇ МАРЕЦЬ

бл. п. Марія Марець

По довгій недузі, в четвер, 11-го жовтня 1973-го року, упокоїлася в Бозі у Вернонському шпиталі бл. п. Марія Марець.

Покійна народилася 28-го серпня 1894-го року в селі Дрогомишль, Яворівського повіту, в Західній Україні. Походила вона з роду Максимів. Покійна одружилася з Дмитром Марцем 1919-го року, і по двох роках подружнього життя, приїхала разом з ним до Канади.

Поселилися вони на фармі в Ґронліді, в Саскачевані, де й фармерували цілих 28 років. На старші літа, коли вже сили до праці вичерпалися, вони в 1949-му році продали свою фарму і переїхали до Ґрінроду, в Британській Колюмбії, до родини, де жив брат її мужа бл. п. Федір Марець. Пізніше вони осіли в місті Верноні, Бр. Колюмбія, з його гарним сонячним кліматом.

Тут вони купили собі хату на своїх садибах, щоб мати більший город, і — близько церкви. Покійна була релігійна і дбала, щоб у церкви був лад і порядок. Служби Божої вона ніколи не пропускала, помагала співати тим, що співали з дяками, та часто приступала до святих Тайн.

В понеділок, 15-го жовтня у вернонському похоронному закладі, о 7-ій 30 вечора о. Е. Мельничук відправав парастас, а 16-го жовтня, о 10-ій годині ранку відслужив заупокійну Службу Божу в українській католицькій церкві св. Василія В.

Покійна Марія була лагідної вдачі й тому мала багато приятелів, які масово прийшли відпровадити тлінні останки небіжки на вічний спочинок. Покійна любила багато читати, вона позичала свої книжки іншим та передплачувала часопис „Українські Вісті".

Похорон був величавий. Домовина небіжки була гарна. Поховали її на цвинтарі Колд Стрім, три милі від міста. По похороні, муж покійної попросив усіх учасників похорону до Українського Народного Дому ім. Тараса Шевченка на поминальний обід.

Покійна залишила в смутку мужа Дмитра та дальшу родину, як теж багатьох приятелів, які будуть згадувати про неї ще довгий час.

Спи спокійно, дорога Маріє. І хай канадська земля буде тобі легкою.

З нагоди похорону передано 10.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійній Марії вічная пам'ять.

Учасник похорону І. К-к

Треба інформації

В СПРАВІ МАХНА

Сьогодні, 14-го листопаду до редакції „Українських Вістей" надійшло таке, трохи незвичайне, прохання:

1-ий Університет
ім. Гайлі Селасі
Адіс Абеба, Етіопія
5-го листопада 1973 р.

Шановний Редакторе!

Маю до Вас прохання. Чи не могли б Ви мені допомогти? Я — історик — бібліотекар і пишу книжку про махнівщину. Тотів би вступити в переписку з Вашими читачами, які знали Махна в Парижі, чи самі були махнівцями, або жертвами Махнівщини.

Будь ласка, надрукуйте це прохання у Вашій газеті. Вибачте, але я англієць і мені розмова здасться дуже тяжкою. На жаль, я не знаю української.

З правдивою до Вас пошаною,

Колін Дарч

Адреса:
Mr. Colin Darch
University Library,
Naile Sellassie University,
Addis Ababa, Ethiopia

Лемонт, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ЕМІЛІЇ ПАНИЧ

бл. п. Емілія Панич

В понеділок, 29 жовтня ц.р. упокоїлася в Бозі по довгих і важких терпіннях бл. п. Емілія Панич. Покійна родилася 14 жовтня 1909 р. в Стар, Алберта, в родині Якубовських. В році 1932 виходить замуж за Івана Панича зі Ст: Майкел і молоде подружжя осідає в тій же околиці на фармі. Там включаються в церковно-релігійне життя церкви св. Николая.

Покійна Емілія була глибоко віруючою жінкою, зі своїм мужем брала активну участь у житті парафії й пильно сповняла свої християнські обов'язки. Дуже часто приступала до св. Тайн. Була милої спокійної вдачі через те втішалася пошаною у сусідів і парафіян. Та чомусь так буває у житті, що кого Бог любить, того досвідчає. Тому не щадив Господь терпінь покійній.

Почала вкрадатися недуга і через те вона змушена була залишити фарму й перейти з мужем жити до Лемонту, де вони купили собі хату. Недовго вони втішалися спокійним життям. Недуга почала щораз більше докучати і покійна мусіла шукати помочі у лікарів і перейти під їхню опіку до шпиталю. Прийшли довгі дні й ночі важких терпінь. Немов квітка від бурі й морозу почала вона в'янути, а сили її щораз більше слабли. Зближався кінець. Море терпінь! Лише глибока віра і молитва давали її ласку і силу переносити ці важкі терпіння. Вервичка в руках і Христос у св. Причастю були для неї ласкою потіхи і помочі нести важкий хрест терпінь.

А 29 жовтня прийшов кінець. Покійна уснула у вічність.

Похорон покійної Емілії почався в вівторок, 30 жовтня парастасом, що його відслужив о. парох Е. Дмитрук в церкві св. Івана Хрестителя в Лемонті в год. 8-мій вечора. О. парох сказав проповідь і подякував учасникам за участь в парастасі та молитви. Муж покійної попросив учасників на перекуску до залі під церквою. О. парох подякував також від родини римо-катол. парохові зі Ст. Майкел, о. А. Пжисенжнякові, який прийшов зложити співчуття родині по причині смерти покійної Емілії, а також за молитви.

Слідуючого дня о. парох відправив Службу Божу і дальші похоронні відправи в церкві св. Николая на Ст. Майкел. О. парох попращав покійну як примірну парафіянку. Попращав її з дорогим мужем Іваном, який мусів взяти частину її хреста на себе і ділити з нею важкі терпіння, та так щиро з посвятою ніс її поміч і розраду в її терпіннях.

Її супроваджає у смутку як свою дитину старенька мама Софронія, яку часто можна було видіти в часі відвидин у шпиталі. Також супроваджали її з неменшим жалем брат Петро з дружиною, сестри Анна Кемпбел, Марія Блажейовська, Вікторія Старонь, всі три з Едмонтону і Ангелина Смаль з Капертіно, Каліфорнія, а також багато людей з родини Паничів і Якубовських, парафіян, сусідів що заповнили були церкви у вечір на парастасі і в день похоронів. О. парох подякував теж всім за участь в похоронах, за молитви та жертви на Служби Божі. Особливо подякував він співакам з хору С. Майкел-Краків під диригентурою Й. Велещука і дякам та помічникам П. Шліхті й І. Шліхті і другим. Покійна спочила на кладовищі біля церкви св. Николая. По похороні була тризна в залі під церквою в Лемонті, яку приготовили місцеві жінки.

Тут о. парох щераз подякував від мужа всім за всі прислуги в часі похоронів, вияви співчуття, молитви, Служби Божі, а Господь хай нагородить усіх своїми щедрими ласками.

Муж покійної Іван зложив гарний дар 100 дол. на церкву св. Івана Хрестителя в Лемонті а на „Українські Вісті" 20 дол.

Щиросердечна подяка п. Іванові Паничеві за жертви, а Вселаскавий Бог хай потішить його своїми ласками і улекшить йому нести цей великий, болючий хрест. Покійній Емілії вічна пам'ять!

Короткі вістки

► **В часі „Золотої** гарячки" на території Юкон власник бари „салюну" Т. Чісголм купив першу корову в Вайтгорс за 1,000 долярів й продавав кварту молока по 5 долярів.

► **Прибл. 40% робітників** у ізраїльській будівельній промисловості становлять палестинські араби.

► **В Арґентині** зударилися в каналі два судна, наслідком чого 25 осіб втопилося.

► **У США припадає** на кожних сто мешканців 13.7 коров.

► **Швайцарії** є 27 кантонів (округ) та 3,000 громад.

Гарний Різдвяний дарунок для Ваших приятелів

УСЬОГО ЗА $6.00

Це річна передплата „Українських Вістей.

Кожного тижня на протязі року Ваші приятелі діставатимуть газету з цікавими вістками зі світу, з дописами про весілля, ювілеї подружнього життя ітд., між якими може бути й згадка про їх знайомих, з цікавою повістю та духовним читанням на кожну неділю.

Ми теж вишлемо новому передплатникові повідомлення, хто для нього замовив передплату як різдвяний дарунок.

Замовлення разом з грішми та нижче надрукованим купоном просимо слати до Адміністрації „Українських Вістей".

Прошу вислати "Українські Вісті" як різдвяний дарунок на таку адресу.

Ім'я і прізвище нового передплатника: ....

Місцевість: .... Пошта: ....
Провінція: ....

Моє ім'я й адреса: ....

Залучую: .... дол.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10136 - 100 St., Edmonton
806 McLeod Bldg. — 424-9645

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ . . .

(закінчення з стор. 5.)

кви, що боровся за кожну душу повіреного його пастирській опіці стада, не сміє бути поштовхом до дальшого розбрату, до незгоди й ворогування. Бо смерть — це пересторога й ознака, до чого можуть довести ненависть і нетерпимість як плоди людської гріховности. Смерть ота — всім нам пригадка й заклик до замирення, до праці й надлюдського зусилля, щоб відновити єдність у великій і так роз'єднаній християнській родині. Св. Йосафат, мученик за єдність Христової Церкви, кличе передовсім нас, українських християн, що нас розбила й поділила нещаслива історична доля, щоб привернути єдність нашій Помісній Українській Церкві. А це тим більше, що ті, які колись розбивали нашу Церкву, нині завзялися знищити її до основ із лиця землі.

Всі українці — і православні і католики — мусять уже раз оцінювати всі свої спірні справи з точки зору своєї Церкви й свого народу, а не думати засадами противників, що хотіли б нас розсварювати й ослаблювати. Немає причин і основи до ворогувань, ні богословських ні національних, і треба вкінці прийти до розумної розв'язки. Пам'ятаймо також на слова св. Павла, який каже: „Не робіть нічого під впливом суперечки, чи надмірної слави, але вважаючи в покорі один одного за більшого від себе, майте на увазі користь не особисту, а радше інших" (Фил. 2, 3-4). Церковний поділ розділює й дуже ослаблює народній організм і душу народу. Христос оснував одну Церкву і поставив одного Пастиря. Ми мусимо, зберігаючи свою спадщину-традицію, приналежати до однієї Церкви й одного Пастиря, якщо хочемо бути дійсними християнами. І саме того прагнув св. Йосафат як людина високоідейна, глибокопобожна, високообразована. Він був і небуденним письменником. Він перестудіював усі полемічні твори і в своїх письмах опирався передусім на літургічних текстах спільних так православним, як і католикам.

Св. Йосафат від дитинства й аж до години смерти був людиною молитви. Після смерти він став нашим заступником перед Господом Богом. Молитва — це та почва, на якій мають родитися, рости й множитися наші духовні змагання, труди й подвиги. Св. Йосафат — це живий приклад молитви. Щоб не даремними були всі наші зусилля на церковному, національному, суспільному й особистому відтинках життя, нам треба скріпити й посилити нашого молитовного духа і нашу молитву до милостивого Господа, який каже устами пророка Ісаї: „Я приведу на мою святу гору і звеселю їх у моєму домі молитвами" (Іс. 56, 7).

Одним із найбільш чітких знаків нашого часу є велике старання християнського світу віднайти ту єдність Христової Церкви, якої так гаряче бажав Христос. Ми, українці, почали цю екуменічну дію дуже активно ще з часів Берестейського Поєднання і мученицької смерти св. Йосафата. Але, на жаль, в нинішніх часах цей екуменічний труд заник, а його так виразно започаткували були наші великі попередники, митрополити Йосиф Велямин Рутський і Йов Борецький, Рафаїл Корсак і Петро Могила, і продовжував його Слуга Божий митрополит Андрей. Це поєднання поділеної української Церкви було зв'язане з єдністю цілої Христової вселенської Церкви через створення Київського Патріярхату.

І саме до відновлення, провадження й успішного завершення того порозуміння взиває нас сьогодні св. Йосафат. Зі собору св. Петра в Римі, на основі й за вказівками екуменічних постанов II Ватиканського Собору, із могутнім голосом домагання сучасного Голови Української Католицької Церкви, незламного Ісповідника віри Кир Йосифа, про створення Київсько-Галицького Патріярхату, св. Йосафат благає нас усіх, католиків і православних, щоб ми взаємно простили собі наші давні провини, забули наші минулі помилки і взялися разом, у повній взаємній пошані й любові, до спільної праці над об'єднанням поділеної Української Церкви в одному Українському Патріярхаті, у такій єдності з Петровим Престолом, якої хотів і за яку так усильно й зворушливо молився Христос на Тайній Вечері: „Отче, ...я об'явив їм Твоє ім'я, і об'являти буду, щоб любов, якою Ти полюбив мене, в них перебувала, — а я в них!" (Ів. 17, 26). Смерть св. Йосафата не може бути ніколи для нас знаком і причиною церковного й національного поділу, але навпаки, його мученицька кров має бути для нас тією незламною печаттю нашого спільного рішення разом працювати для єдности Христової Церкви і для загального добра українського народу.

Та ми, православні й католики, після 350 років від мученицької смерти св. Йосафата, бачимо невеселий образ церковного життя і у світі і в нас. Як за часів Святого, так і тепер, образ цей затьмарений: опустілі манастирі, брак покликань до монашого життя, зруйновані богоненависницькими силами храми Господні, а й брак покликань до священичого служіння своїй Церкві, занепад богомільного християнського життя серед вірних нашої Церкви, втеча від свого рідного християнського благочестя. А водночас багатьох вірних, зокрема молодих, опановує неохота до чину, немає готовости на жертву й самовідречення, не згадуючи вже про християнську ревність. Гріх все більше починає спутувати людські душі. У св. Йосафата бачимо, як він іще юнаком, перед яким стелився шлях безтурботного життя, став на шлях самовідречення й жертви. Він вступив в опустілі манастирі, щоб їх обновити; він став священиком, щоб віддано служити; він став Пастирем Церкви, щоб рятувати розбите стадо. Тому й нині св. Йосафат — це заклик до покликань до післанництва, до дійсного служіння. Пізнаючи докладніше життя Святого, молода людина, а й кожний вірний, знайде в ньому ціль свого життя на всіх ділянках і в усіх обставинах, в яких тільки поставлена людина, коли хоче виконати своє післанництво.

Дорогі Браття й Сестри! В такому дусі ми повинні відзначати ці великі роковини 350-ліття мученицької смерти св. Йосафата. Водночас ми повинні оживити наші моління і помножити наші добрі християнські діла в цьому великому й святому намірені. З цієї нагоди поручаємо відправити св. Літургію, відчитати послання і виголосити проповіді про св. Йосафата в кожній церкві і влаштовувати святочні зібрання на всіх українських поселеннях по цілій земській кулі.

Тому, Дорогі Брати й Сестри, молимо Вас також: у 350-ту річницю мученицької смерти св. Йосафата, невтомного й ревного Пастиря Української Помісної Церкви, що й сама вже стала ісповідницею й мученицею, створіть між собою справжню християнську спільноту, в якій дух молитви буде обновлювати й відроджувати, скріпляти й готовити місце для великих плодів і дарів Святого Духа. Зорганізуйте теж паломнитва до гробу св. Йосафата.

На закінчення цього нашого Спільного Пастирського Послання засилаємо наше архиерейське благословення і запевнення наших молитов усім нашим Братам-католикам і православим — на Рідних Землях і на поселеннях і просимо Всевишнього берегти їх у боротьбі за права Христової Церкви й нашого українського народу. Із св. Павлом кличемо до Вас: „Мир братам і любов з вірою від Бога Отця і Господа Ісуса Христа, благодать з усіма, що люблять Господа нашого Ісуса Христа нетлінності" (Еф. 6, 23—24).

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога й Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіми Вами.

Дано в свято св. священомученика Йосафата,
дня 12 (25) листопада 1973 року,
при його гробі.

✠ *ЙОСИФ (Сліпий-Коберницький-Дичковський)*
Верховний Архиепископ і Кардинал і пр.
✠ *МАКСИМ (Германюк)*
Архиепископ-Митрополит Вінніпезький Українців Канади
✠ *АМВРОСІЙ (Сенишин)*
Архиепископ-Митрополит Філядельфійський Українців у США
і Єпископ-помічник ✠ *ВАСИЛЬ (Лостен)*
✠ *ІВАН (Бучко)*
Архиепископ Левкадійський
✠ *ГАВРИЇЛ (Букатко)*
Архиепископ Білгородський, Апостольський Адміністратор Крижевацький
✠ *НІЛ (Саварин)*
Єпископ Едмонтонський
✠ *ІСИДОР (Борецький)*
Єпископ Торонтський
✠ *АНДРІЙ (Роборецький)*
Єпископ Саскатунський
✠ *ЙОСИФ (Шмондюк)*
Єпископ Стемфордський
✠ *ЙОСИФ (Мартинець)*
Єпископ Куритибський
і Єпископ-помічник ✠ *ЄФРЕМ (Кривий)*
✠ *ЯРОСЛАВ (Габро)*
Єпископ Чікагський
✠ *ІВАН (Прашко)*
Єпископ Зігрітанський
Апостольський Екзарх Українців в Австралії і Океанії
✠ *ПЛАТОН (Корниляк)*
Єпископ Кастрамартійський
Апостольський Екзарх Українців у Німеччині
✠ *ВОЛОДИМИР (Маланчук)*
Єпископ Епіфанський
Апостольський Екзарх Українців у Франції
✠ *АНДРІЙ (Сапеляк)*
Єпископ Севастопільський у Тракії
Апостольський Екзарх Українців в Аргентині
✠ *АВГУСТИН (Горняк)*
Єпископ Гермонтитанський
Апостольський Екзарх Українців в Англії
✠ *ЙОАКИМ (Сегеді)*
Єпископ Інсарійський, Помічник Крижевацький

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ЯК ТИВЕРІЯДА СТАЛА ЖИДІВСЬКИМ МІСТОМ

Хоч Тиверіяда була за часів Христа майже чисто поганським містом і правовірні жиди її оминали, то за якийсь час в Тиверіяді жиди почали масово поселюватися. Сталося те після жидівського повстання в 70 році по Христі, коли римляни вигнали всіх жидів з Єрусалиму й заборонили їм там жити. Тоді жиди, хоч вважали Тиверіяду за осквернене місто, почали осідати там. Під кінець другого сторіччя по Христі жиди перенесли до Тиверіяди навіть свою високу раду Синедріон із Сефоріс. Там відкрито теж славну школу для навчання талмуду. В 400 році по Хр. перший вифлеемський епископ Єронім, навчався в Тиверіяді еврейської мови, щоб міг перекладати св. Письмо з тої мови. В 7 ст. по Хр. в Тиверіяді опрацьовано докладний текст св. Письма Старого Завіту в еврейській мові, який вживається й досі.

В 4 сторіччі побудовано на руїнах римської поганської святині першу християнську церкву в Тиверіяді. Навіть після зайняття Тиверіяди мусулманами могли християни й далі жити в Тиверіяді. За часів хрестоносців (12 ст.) в Тиверіяді була навіть епископська катедра з окремим епископом. Але в 1244 році єгиптяни, які зайняли були тоді Палестину, вирізали всіх християн. А в 1620 році не було в Тиверіяді вже ніодного жида, лиш самі мусулмани. Аж в 19 сторіччі до Тиверіяди почали знову прибувати жиди й там осідати й сьогодні Тиверіяда є чисто жидівським містом, не вчисляючи невеликої горстки християн.

Тиверіяда виглядає примайчиво вже здалека. Чепурні білі доми окутані зеленню оливних дерев та пальм, нагадують в дечому давну величі кол. Тиверіяди, що вона мала її за часів Христа. Та ще краще виглядають чудові квіти, якими вкриті поля поруч Тиверіяди ранньою весною. Поміж килимом квітів виглядають засіяні збіжжям ниви неначе невеличкі острівці. Між різнобарвними квітами, як гладіолі, альпійські фіялки, різного роду конюшина та десятками інших квітів, тут і там пишаються ириси, про які говорив Христос у своїй науці про Боже Провидіння, називаючи їх „польовими лілеями". „Гляньте на польові лілеї, як ростуть вони: не працюють, не прядуть. Та я кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не вдягався так, як одна з них. І коли зілля польове, яке сьогодні є, а завтра вкидають його до печі, Бог так одягає, то чи не багато більше вас, маловірні?" (Мт. 6, 28—30).

Та Тиверіяда є зв'язана ще з одною історією, яку знає кожний християнин. А саме якраз у Тиверіяді жив римський намісник жидівського роду Ірод Антипа,

Поля перед Тиверіядою покриті багатством різних квітів. Ліворуч частина Генезаретського озера.

який в 33 році по Христі почав старатися про те, щоб римляни іменували його жидівським королем. Він поїхав до Риму й там замешкав у свого двоюрідного брата Ірода Филипа, який не хотів мішатися до сварів за володіння в Палестині й жив спокійно в Римі як приватна людина зі своєю дружиною Іродіядою та її дочкою Сальоме.

Іродіяда була внучкою Ірода Великого, який казав убивати всіх дітей у Вифлеємі, що були в віці Христа, й походила з родини Макавеїв, яка визначалася великою буйністю. Іродіяді надокучило спокійне життя в Римі, вона воліла вести буйне життя, повне несподіванок та небезпек й тому, як Ірод Антипа сказав їй, що він у ній залюбився й хоче взяти собі її за жінку, вона довго не думала, але зразу погодилася їхати враз зі своєю дочкою Сальоме з Іродом до Тиверіяди. Ще перед виїздом до Тиверіяди, Іродіяда вимогла на Іродові, що він ще з Риму наказав своїй дружині, дочці короля Арети, щоб вона залишила його палату, що ця й зробила. Але її батько напав з військом на Галилею, щоб пімститися за знеславлення своєї дочки й нищив галилейські міста. Щойно римський полководець Вітеллій розбив війська Арети й прогнав його з Палестини. Тоді Ірод та Іродіяда могли спокійно зажити в Тиверіяді й вести в величавій палаті гуляще життя.

В цій високій на поверх 500 стіп розкішній палаті відбувалися гучні прийняття й забави, на яких перед водила Іродіяда.

Св. Іван Хреститель, який у тому часі голосив свої науки в околицях Тиверіяди, накидався у своїх науках на Ірода із замітом, що він живе незаконно із жінкою свого двоюрідного брата. (Мт. 14, 1). То було безпосередною причиною, що Ірод казав укинути св. Івана в тюрму.

Але глибшою причиною арештування св. Івана було те, що до св. Івана горнулися маси жидівського населення Галилеї, що збиралися на пустині, слухали його наук й хрестилися від нього. Ірод жив у великій незгоді із жидами, переслідував їх, здирав із них великі податки й жиди кілька разів скаржилися на поступування Ірода до Риму. Ірод боявся, що жиди, під впливом наук св. Івана Хрестителя можуть збунтуватися проти нього, не лише по причині його гулящого життя, але ізза його поступування як володаря держави й його знищити. Тому він використав накиди св. Івана на його гуляще житя й казав його арешувати й кинути до тюрми в твердині Махерус, що була віддалена приблизно тиждень ходу від Тиверіяди. Твердиня Махерус була збудована на горі високій 3,500 стіп, в Моабітських горах на пустині. Тут у цій тюрмі держав Ірод св. Івана аж до свята своїх уродин, коли, на прохання дочки Іродіяди Сальоме, казав стяти святому голову. (Мк. 6, 17—29). З цеї твердині св. Іван посилав учнів до Ісуса Христа, щоб запиталися його: „Чи ти є той, що має прийти, чи маємо іншого ждати?" (Мт. 11, 3.) В цій твердині кат відрубав голову св. Іванові, а ученики відтак забрали його тіло й похоронили. Але доручення зрубати голову вийшло з Іродової палати в Тиверіяді.

Та ні Ірод ні Іродіяда не тішилися довго розкішним життям у величавій палаті в Тиверіяді. До Іродіяди впросився жити в палаті її брат Агрипа, що був зовсім зубожілий, опущений, та без якоїпебудь надії на краще майбутнє. За якийсь час він прийшов до себе й вкрався в ласки римських цісарів Тиберія та Клявдія. Це останній іменував його римським намісником части ни Палестини. Іродіяда не могла того стерпіти й післала Ірода до Риму, щоб він старався в римських цісарів про титул жидівського короля. Але Агрипа був хитріший і зголосив римлянам, що Ірод зібрав тайком 70,000 вояків й хоче розбити римську залогу в Галилеї й проголосити себе незалежним королем. На те римський цісар Клявдій позбавив Ірода його власти й засудив його на вічне вигнання до Ліону в теперішній Франції. Тому, що Іродіяда була сестрою Агрипи, який був у ласках в Клявдія, Клявдій передав їй усе майно її чоловіка й післав її під опіку її брата Агрипи. Одначе Іродіяда не хотіла жити зі своїм братом, але рішилася піти на вигнання за своїм чоловіком, якого не хотіла залишити в біді. Тоді цісар відібрав їй усе майно й вислав її на заслання за її чоловіком, а її майно передав її братові Агрипі.

Так закінчилася історія Ірода й Іродіяди, що мали на совісті смерть найбільшого праведника, як його назвав Христос, з-поміж народжених жінками людей. А ця вся історія зв'язана тісно з містом Тиверіядою, та з величавою палатою Ірода, з якої тепер залишилися лише руїни.

Мейор Айвор Дент . . .

(закінчення з стор. 6.)

му часі.

Одною з трудностей, яка існує в теперішньому часі, коли ще не числимо відсотків за кошта закладання великих каналів, є в тому, що один або два підприємці, які хочуть розбудовувати якусь дільницю, „сидять на плоті" й ждуть, хто перший заплатить гроші за закладення каналів у цілій великій дільниці. І це є корисне для другого й третього підприємця, який відтак буде розбудовувати цю дільницю, що йому не треба платити початково ніяких грошей, бо первісний підприємець заплатив за закладення всіх каналів у тій дільниці й він не є певний, чи інші підприємці будуть розбудовувати дану дільницю в скорому часі. Якщо інші підприємці не розпічнуть розбудови протягом найближчих двох або трьох років, тоді первісний підприємець мусить платити високі відсотки від грошей, вкладених в закладення каналізації. Численння відсотків дальшим підприємцям, як це було запропоноване, облегшить справу коштів для першого підприємця й установить стан „неважности", хто перший, чи другий буде розбудовувати дану дільницю.

Припускаємо, що тепер, коли від коштів за закладені канали не числиться ніяких відсотків, ця справа зміниться, як пропозиція числити відсотки буде затверджена міською радою. Тоді існуючі умови відносно розбудови деяких дільниць можуть бути змінені, на основі переговорів з підприємцями, яких справа нової міської політики відносно відсотків від закладених каналів буде заторкати.

Ivor Dent

Айвор Дент, мейор

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандерольки з нашого товару. **М. Лаврин**

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Ми хочемо мати про вас відомості

Ми турбуємося вашою історією; чи ви докладаєте досить старань, щоб допомогти нам зберегти її?

Історія Канади складається з багатьох культурних та національних джерел. Ви та ваша родина допомагає творити цю історію. Допоможіть нам її зберегти.

Національний етнічний архів збирає і зберігає документи, що відносяться до історії канадських етнічних груп. Листи, записки, щоденники та багато інших речей такого роду, які можливо, ви маєте, можуть бути дуже важними, щоб зберегти та записати історію вашої етнічної групи в Канаді.

Допоможіть нам допомогти вам. За повними інформаціями напишіть негайно до:

Coordinator
National Ethnic Archives
Public Archives of Canada
395 Wellington Street
Ottawa, K1A 0N3

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phone: 426-0050, Edmonton, Alberta

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 632-2011 — Lamont, Phone 895-2157
Smoky Lake, Phone 656-3000
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
Andrew — Two Hills Innisfree

В. М. СМОЛИК — президент, Я. СМОЛИК — керівник

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

ХІРОПРАКТОР
Спеціяліст від хребта і ставів

DR. V. A. BAYROCK
CHIROPRACTOR
9617 - 111 Ave. Ph.: 422-7656 Edmonton, Alta

В таборах . . .

(закінчення з стор. 1.)

нівця, дослідника літератури XVI-XVIII ст., автора праць про Сковороду. Рівночасно на нижчого ступня посади перенесли В. Крекотня, працівника Інституту літератури і дослідника літератури XVI-XVIII ст., та О. Мишанича, спеціяліста української літератури Закарпаття.

У Львові звільнили з праці Марійку Вальо, спеціялістку літератури барокко. Вона працювала науковим співробітником Інституту суспільних наук, а також Г. Нудьгу, Я. Дзира, Л. Максимів.

Більшість студентів, що їх викинули з Львівського університету за Шевченківські демонстрації, забрали в армію.

Наспіли теж вістки про те, що КГБ намагається використовувати власні „спрепаровані" або перероблені самвидавні матеріяли для компромітації українських дисидентів в Україні і українців за кордоном.

Під час „Конґресу миру" у Москві, який відбувся на початку листопада, в головному магазині міста „ГУМ" та в деяких інших місцях були поширені листівки з російсько-мовним передруком протесту з Ню Йорк Таймс" з 24 червня 1973 р. під назвою „З нагоди візити Брежнєва", що його, як відомо, підписали понад 150 американських інтелектуалістів і в якому вони засуджували придушення громадських і національних свобід в СССР. В протесті говорилося про таких в'язнів як В. Чорновіл, Калинці Ірина і Ігор, В. Мороз, Ю. Шухевич, В. Стус, Є. Сверстюк і І. Світличний та про в'язнів інших національностей.

—o—

► **148 американських** дестилярень алькогольних напитків зужили в 1972 році один мільярд 434 мільйонів фунтів кукурудзи для перерібки на алькогольні напитки.

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
#300 10448 - 82 Avenue
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ГОТЕЛЬ

100 кімнат, коктейл лавндж, таверна, дайнінґ лавндж та кавярня в невеликому містечку, що гарно розвивається. Готель виказує надзвичайний прибуток й може себе виплатити протягом п'яти років. Власники, що не живуть на місці, позбуваються своїх уділів у готелі й погодяться на догідні сплати.

ПОВНА ЦІНА $850,000

За докладними інформаціями про цю надзвичайну інвестицію пишіть або телефонуйте до виключних агентів

M. Smith — 244-3498
The A. D. GELMON Realty Corp. Ltd.
#280, 3 Calgary Place, 355 - 4th Ave., S.W., CALGARY
265-4670

Q & R
ІМПОРТОВАНІ ТОВАРІ
ТЕПЕР ВІДКРИТА крамниця В ЕДМОНТОНІ
10150A - 82 авеню, Едмонтон, Тел.: 433-8016
Відкрита в п'ятницю до год. 9 вечора
ВЕЛИКИЙ ВИБІР ХАТНОГО УСТАТКУВАННЯ, РІЗНОГО ПРИЛАДДЯ ТА ПРЕДМЕТІВ НА ДАРУНКИ З ЦІЛОГО СВІТУ

Дрібні оголошення

● **ДЛЯ ВЕДЕННЯ ХАТ**нього господарства (варення, прання, прибирання, тощо) для двох мужчин — батька та сина— потрібна жінка, яка може доходити до праці, або жити на місці.

Зголошення: Іван Дацик, 11524 - 103 стр.; тел.: 479-3048.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Управа Української Православної Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, пошукує господаря (сторожа). Вигідне приміщення при авдиторії. Платня за домовленням. Зголошення висилати негайно на адресу:

St. John's Ukrainian
Orthodox Cathedral
10951 - 107 St.,
Edmonton, Alberta
Phone: 424-4613

—o—

● ДІВЧИНА 30 років життя, приїхала з Польщі на відпустку й шукає знайомства із хлопцем до 36 років в цілі одруження.

Листи, по можности зі світлиною, слати до „Українських Вістей" під "ЗНАЙОМСТВО".

—o—

Виміна полонених на Близькому Сході

Ізраїль та Єгипет вже розпочали виміну полонених. Ізраїль має 8,221 полонених єгипетських вояків, 368 сирійських, 13 іракських та шість мароканських. Єгипет проголосив, що він повертає 238 ізраїльських вояків, захоплених в полон у теперішній війні та дев'ять ізраїльтян, захоплених попередніми роками. Ізраїльське командування твердить, що в Єгипті повинно бути прибл. 350 ізраїльських вояків, захоплених у теперішній війні. 127 ізраїльських вояків повинно бути в сирійському полоні, але Сирія досі не погодилася на виміну полонених.

За найновішими даними Єгипет втратив прибл. 3,000 вояків, що згинули в бою, а більше, як двічі стільки є поранених. Ізраїль втратив 854 вояків у бою а 1,800 є важко поранених. Єгипет має 36 мільйонів населення, а Ізраїль 3,200,000.

—o—

Буде тунель між Англією та Францією

Французький президент Дж. Помпіду підписав у Лондоні умвоу з англійським прем'єром Е. Гітом у справі побудови тунелю попід канал ЛяМанш, що розділює Англію та Францію. Канал буде коштувати понад два мільярди долярів ,матиме дві залізничі рейки та дорогу для автомобілів. Переїзд через канал тунелем триватиме дві й пів години, замість дотеперішних сім і пів годин.

—o—

Китайці навчаються англійської мови

Британська радієва корпорація (БіБіСі) має лекції англійської мови на радіо та телевізії. Тепер Китай замовив програми цих лекцій для себе, щоб китайці вчилися за допомогою радія та телевізії англійської мови. То перше замовлення з Китаю на того роду лекції в Англії.

—o—

Захопили совєтський літак

Чотирьох молодих мужчин, які мали короткі кріси-обрізи, захопили совєтський пасажирський літак, що летів з Брянська до Москви. Під час суматохи поранно одного із обслуги літака та одного пасажира. Повітряні пірати домагалися, щоб літак летів до Швеції, але пільот сказав, що на таку дорогу не має досить пального й полетів до Москви. Тут напасники вимагали 2 мільйони долярів окупу й вільного переліту до Швеції. Після п'ятигодинних переговорів поліція кинулася на напасників і двох убила, а двох арештувала. Імен арештованих ні вбитих не проголошено.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

Нормують відносини з церквами

Польський уряд старається наладнати тепер відносини з різними віровизнаннями. В рямцях нової політики уряд подарував поодиноким віровизнанням всі залеглі податкцц від церков, які були досить високі. Польській Католицькій Церкві уряд передав 138 посілостей на т.зв. відібраних землях, що до війни належали до Німеччини й колись належали німецьким Церквам. Давніше передав уряд Католицькій Церкві в Польщі 3,500 різних церков, парафіяльних резиденцій та інших церковних будинків на „відібраних землях, що були власністю німецьких Церков. Тепер ведуться переговори між польським урядом та Ватиканом у справі заключення конкордату між Апостольською Столицею та Польщею.

—o—

США та Китай договорюються

В Китаї перебував із чотироденними відвідинами американський міністер закордонних справ д-р Г. Кісcінджер. Після відбутих переговорів видано спільний комунікат, в якому обі держави стверджують, що ні США ні Китай не будуть старатися про панування над світом. Дальше обі держави зобов'язалися затіснити культурні та торговельні зв'язки та збільшити число американських газетних кореспондентів у Китаї. Відносно висилки китайських кореспондентів до США, то китайці заявили, що вони не вишлють своїх кореспондентів так довго, доки в Вашингтоні є китайські кореспонденти з Тайвань (Формози). У справі Тайвань Кіссінджер заявив що він уважає, що є лиш один Китай та що Тайвань є частиною Китаю.

Американський міністер сказав теж, що совєтсько-американський союз не є в ніякій мірі звернений проти Китаю.

США та Китай узгіднили теж своє становище відносно ізраїльсько-арабського конфлікту на Близькому Сході.

—o—

Португалія хоче заплати

В часі недавної ізраїльсько-арабської війни США користувалися своїми летунськими базами на португальських островах Азорах для набирання пального для своїх літаків, що перевозили зброю та воєнне устаткування до Ізраїля. Всі інші европейські держави відмовилися дати дозвіл на переліт через їхню територію та на користування летунськими устаткуваннями для набирання пального.

Тепер Португалія вимагає від США, щоб, взаміну за теперішні та будучі дозволи користати з баз на португальських островах, США доставили їй найновішу зброю та різне воєнне устаткування, потрібне Португалії для боротьби з повстанцями в португальських кольоніях у Африці. Повстанці користуються наймодернішими совєтськими устаткуваннями й португальські волки не можуть собі дати з ними ради. Португалія сподівається, що модерна американська зброя та виряд допоможе їм перемогти повстанців.

—o—

Українське поселення в Саскачевані

I ТЕСЛЯ

Канора й околиця. 30 миль на північ від Йорктону розташувався другий важливий осередок українського життя, місто Канора, приблизно 2,500 мешканців, з чого дві третини українці, а на решту складаються духобори, поляки, англо-саксонці, німці та інші. Чисельна перевага українців зазначується у складі управи міста, крамниць, підприємств а передусім перевагою української мови на вулиці, в урядах, і публичних місцях. Посадник міста, В. Мисак і секретар М. Козоріз, не тільки найшли час, щоб познайомити мене з найосновнішим и справами міста й сумежних муніципалів, але також подарували примірник історії Канори пера Дж. Ф. Павла Баршеля, мапи муніципалів, та допомогли віднайти деякі ранні світлини міста й околиці. Другим інформатором, зокрема про сільське господарство, був секретар муніципалу Предій.

Канора обслуговує розлогу фармерську область. На десятки миль навколо Канори простерлася розлога рівнинна або легко хвиляста височина застелена ланами пшениці, ячменю та інших збіж і сільсько-господарських рослин. Де-не-де зеленіє осиковий і тополевий лісок, фармерська огорожа або село. Поверхня незамітно обнижується до обширного, але плиткого озера Гуд Спіріт Лейк, бл. 10 миль на південний схід від Канори, залишок колишнього, дуже розлогого, льодовикового озера. Озеро безвідпливове, живиться водами, що їх приносять невеличкі потоки, і залежно від погоди міняє величину своєї поверхні і глибину.

Йорктонщину перепливає довга, але маловодна річка Гвайтсенд, яка витікає з озера тієї назви, бл. 40 миль на захід від Канори і текучи великим, до півдня зверненим, луком, вливається до р Ассінобойн під м. Кемсек, бл. 25 миль на схід від Канори. Характеристичними для рівнинної поверхні Канорщини є плиткі заглибини, які, по дощі влітку та підчас таяння снігу весною, заливаються водою. Більшість таких улоговин осушено й використано на ріллю або сіножаті. З поганого відводнення виникає ще й та шкода, що ґрунт у влоговинах засолюється і тратить свою родючу вартість.

Ґрунти Канорщини утворилися на суглинках льодовикового походження. Під площами колишнього трав'яного степу утворився чорнозем з великим відсотком гумусу і віджививчих мінералів. Родючий ґрунт і сприятливий клімат створили основу для добре розвиненого рільництва. Натомість годівля домашніх тварин обмежена браком задовільної кількости доброї води до пиття.

—o—

Усміхніться

ЧИТАННЯ ДУМОК

Чоловік: — Люба, я певен, що тобі не хочеться йти до театру у старій сукні . . .

Дружина: — Як чудово, що ти про це також думаєш.

Чоловік: — І тому я взяв тільки один квиток.

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

Усмішки

— ЛЮБИТЕЛЬ ПРИРОДИ —

— Як вам подобається цей водопад?

— Надзвичайно гарний, феноменальний. Кращої піни не побачиш навіть на пиві.

* * *

— ДВІСТІ КРАПЕЛЬ —

Після іспитів студент заходить до ресторану.

— Коняк, прошу.

— Скільки?

— А скільки коштує?

Кельнер назвав високу ціну.

— А крапля скільки коштує?

— Нічого.

— Тоді накапайте мені 200 крапель.

* * *

— ЧУПРИНА —

Дуже зарослий молодий мужчина, з довгим волоссям, сідає до крісла в голярні і звертається до одного з працівників:

— Здається, ви стригли мене перед цим?

— Не може бути.

— А то чому?

— Бо я працюю тут лише два роки.

* * *

Директор філії Народнього банку голландського міста Ейндговен був дуже вражений, коли черговий клієнт виявив бажання зробити вклад до банку під умовою, щоб сума була виплачена по 1000 роках. У законах банку не було точки, яка не дозволяла б на подібний вклад. І тому бажання клієнта задоволили.

П. Бакеман поклав на рахунок 100 ґульденів — суму незначну. Проте за 1000 років відсотки від неї будуть становити фантастичну суму — 10,800,000,000,000,000. ґульденів. Цю спадщину він призначив своїм нащадкам 2,973 року.

* * *

— ВДЯЧНИЙ —

Приятель позичив голяреві гроші.

— Пам'ятай, Джан — сказав розчулений голяр, — коли з тобою скоїться лихо, коли від тебе відвернеться ввесь світ, коли твої батьки, дружина, брати, сестри покинуть тебе, приходь до мене, я пострижу тебе безкоштовно.

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10246 - 102 St., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

НА ПРОДАЖ РІЗДВЯНІ КАРТКИ

Зайдіть або напишіть до „Українських Вістей" (UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alberta) по гарні різдвяні картки:

- ► 18 українських карток — $1.50
- ► 16 українських карток — $1.75
- ► 18 українських карток — $1.75
- ► 20 українських карток — $2.00
- ► 21 англійських карток — $1.50

Картки висилаємо тільки тим, хто із замовленням пришле гроші.

Закресліть зверху, котрих карток бажаєте і вишліть нам:

NAME ....

ADDRESS ....

....

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

15 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)